XXIII. évfolyam 33. szám Ára: 1 forint 1967. augusztus 17

Az egyetlen kivezető út

Erdei Sándor rajza

Eszményi munkahely

Vasvári Anna rajza

– Öregem, innen nem érdemes üdülni menni...

Zámori Z. Oszkárt ezúttal is törzshelyén, az Almássy téri padon láttam viszont. Főtt kukoricát majszolgatott, és amikor meglátott, azt kérdezte tőlem:

– Mikor voltál utoljára múzeumban?

– Négy esztendeje a Szépművészetiben.

– Hát akkor olvasd! – nyújtott át egy gyűrött papírlapot, melyen ceruzával írva ez állt:

> *Látogassa a Zámori Z. Oszkár Emlékmúzeumot! Belépődíj felnőtteknek 5 Ft, gyermekeknek 2 Ft. Hétfőn szünnap*

– Ne kérdezz semmit! Azonnal gyere velem! – mondta ellentmondást nem tűrő hangon, és elhurcolt a múzeumba, azaz a lakására.

– Azt olvastam, hogy hétfőn szünnap van – tiltakoztam erőtlenül.

– Igen, de te a barátom vagy – mondta jóságosan, és a sötét előszobában orrom alá dugta a tenyerét: – Kérem a belépődíjat!

MÚZEUM

Kíváncsiságom legyőzte takarékos természetemet, és megtekintettem a múzeumnak kinevezett albérleti szobát. Zámori Z. Oszkár felmutatott egy parányi fehér selyempapírt.

– Mi ez? – kérdeztem kíváncsian.

– A XX. században 1967-ben Magyarországon az üzletekben ekkora papírba csomagoltak egy kétkilós kenyeret. De menjünk tovább! Ez a cédula a Fővárosi Villamosvasút nyugtája egy 25 forintos büntetésről. Özvegy Dobsa Lajosné 82 éves szárazpusztai lakost bírságolták meg, mert bérlet nélkül felszállt az első kocsira. Hiába tiltakozott, hogy még sohasem járt Pesten és olvasni sem tud. Fizetnie kellett!

– Ez micsoda?

– Ez egy kétforintos mozijegy, zsöllye 3. sor, 8-as szék.

– Mi van ebben különleges?

– Különösen kegyetlen szadizmussal állunk szemben. Volt szívük két forintot elkérni a nézőtől egy ilyen vacak filmért! Gyűjteményem a kései utánunk következő századoknak állítottam össze. Ma látszólag jelentéktelen apróságok, de többszáz év múlva fontos kortörténeti dokumentumok lesznek. Íme, gyűjteményem egyik legértékesebb darabja, – mutatott egy aprócska papírra.

– De hiszen egy közönséges 1967-ben kiadott 30 filléres postai levélbélyeg?!

– Tudod, menyit ér majd ezer év múlva? – jelentette ki Oszkár fölényesen.

– Hát ez? – mutattam egy homályos, szürke kavicsra.

– Finom töltött savanyúcukorka. Egy pácsgorgolai cukorkakészítő kisiparos gyártotta. Különböző ásványokat tartalmaz, mosóport és olyan talajmintát, mely arra mutat, hogy a közelben gazdag olajlelőhely található. Tessék, ez pedig egy különleges kaméleon cérnapulóver.

– Miért kaméleon?

– Mert egyszeri mosás után teljesen megváltoztatja a színét – világosított fel Oszkár, majd levetette múzeumőri karszalagját, és így folytatta: – Köszönöm, hogy megtekintette a Zámori Z. Oszkár emlékmúzeumot. Balra a kijárat! Ajánljon szeretteinek, ismerőseinek! Csoportos látogatás esetén árkedvezmény!

Galambos Szilveszter

Úszósportunk helyzete

– Úgy látom, van egy kis visszaesés...

REJTVÉNYVERSENY

Mit tart a markában ez a főkönyvelő?

(Az igazgatót.)

Miért udvarias az eladó? Ellenőrzés van? Miniszter jött a boltba? Kint vannak a TV-től?

(Tévedés. Az udvarias figura a vevő, a másik az eladó.)

Mivel kínálja szíve hölgyét? Cukorkával? Bonbonnal? Mogyoróval?

(Nem. Fogamzásgátló tablettával.)

Hová mennek ezek a gyerekek? Cukrászdába? Moziba? Úttörőtáborba?

(Az anyakönyvezetőhöz.)

Miből épült ez a villa? Kőből? Téglából?

(Sikkasztásból.)

Fülöp György rajzai

A Pentagonban

– Amibe nekünk Vietnam kerül, azért három másik háborút lehetne viselni.

Barát József rajza

Melyik fülem cseng?

Ezt még az óvodában tanultam. Az óvó néni időnként megkérdezte tőlünk, hogy melyik füle cseng. Mármint neki. Aki eltalálta, az cukorkát kapott, aki nem, az barackot a kobakjára. Hogyhogy nem, én sohase tudtam eltalálni. Úgy látszik, az óvó néni észrevette fogyatékosságomat, mert egyre hűvösebbek lettek a barackjai...

Megpróbáltuk egymás között is játszani, de a dolog, sajnos, komoly akadályokba ütközött, tudniillik nem rendelkeztünk fölös cukorkával hazárd célokra. Tét nélkül pedig nincs sok értelme az egésznek.

Vacsek Sanyi egyszer azt ajánlotta, hogy játsszunk pofonba. Ha eltalálom, hogy melyik füle cseng, akkor adhatok neki egy nagy nyaklevest, ha viszont nem találom el, akkor ő ad nekem. Persze hogy nem találtam el... Amikor legközelebb csengett a bal fülem, elhatároztam, hogy revansot veszek.

– Mit gondolsz, melyik fülem cseng? – kérdeztem Sanyitól.

– A jobb füled!

– Vesztettél! A bal fülem cseng. Hát akkor adok neked egy pofont...

Vacsek elvörösödött, és lekevert egy nagy csárdást a jobb arcomra:

– Ezt azért kaptad, mert csaltál! A jobb füled cseng!

Kénytelen voltam elismerni, hogy igaza van, mert most már a jobb fülem csengett, és különben is ő volt az erősebb kettőnk közül...

Azóta sok-sok év telt el, de ez a sajátos kudarc végigkísér az egész életemen. Képtelen vagyok eltalálni, hogy kinek melyik füle cseng. Pedig igen nagy szükségem lett

volna rá nem egyszer. Az iskolában, a katonaságnál, a hivatalban, sőt, otthon is.

A latin tanárom sohase volt megelégedve a fordításommal, noha szinte a lelkem belé adtam a kedves, öreg Ovidiusba. A magisternek mindig egy másik szó volt a helyes, mint amit én használtam. Négy éven át nem bírtam eltalálni, hogy melyik füle cseng...

A hadseregben is kifogtam egy bűbájos őrmestert, aki mindig csak azért kérdezett valamit tőlem, hogy aztán jó hangosan elmagyarázhassa, miért nem úgy van... Mások meg egész rendesen kijöttek az ipsével. Valószínűleg azért, mert jól tudták, hogy mikor melyik füle cseng.

Bizony, olykor előfordul, hogy az anyám rosszkedvű, a feleségem mérges és a kislányom meg úgy ordít, mint a vízfolyás. S én képtelen vagyok a családi problémák megoldására pusztán azért, mert hiányzik az a képességem, amivel eltalálhatnám, hogy szeretteimnek melyik fülük cseng éppen.

A legkínosabb természetesen az, midőn az ember felettesének cseng a füle. Például már messziről látom reggel a vállalati büfében, hogy a főnökömnek ma cseng a füle. Szeretnék visszafordulni, de ő észrevesz, és vésztjóslóan kedélyeskedve hátbaver:

– Na, melyik fülem cseng? A jobb vagy a bal?

Ilyenkor legszívesebben ezt válaszolnám:

– A középső...

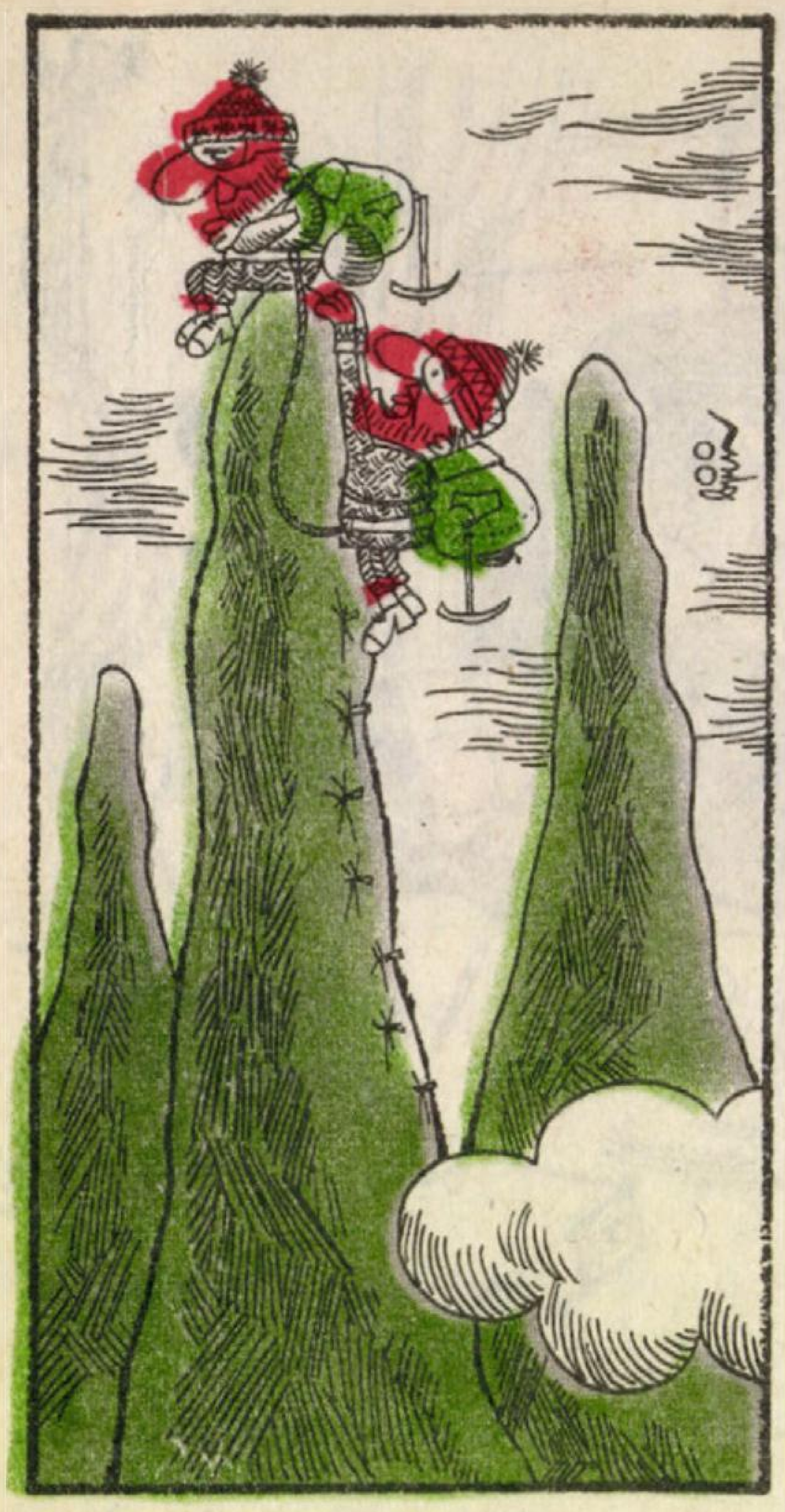
Dalmáth Ferenc

Az ügyvitel egyszerűsítése

– Hozzon egy írást, hogy erről nem kell írás!

Szemrehányás

– Most már engedj engem is egy kicsit felülni! . . .

Nosztalgia

– Ragyogó volt az a társbérlet! Öten voltunk egy szobában!

NONSTOP BÁR

Frici lelkesen, fölvillanyozva magyarázza barátjának:

— Egy hely, öregem, ahol mindig van zene. Érted? A nappal vagy az éjszaka bármelyik órájában! Nem léphetsz be, hogy ne játszana!

Imre komoran bólint:

— Bele is őrülnék.

— Miért? Nem azt mondtam, hogy egyvégtében huszonnégy órán át húzzák a füledbe, hanem amikor épp kedved támad egy kis muzsikára — és miért ne támadhatna, mondjuk, reggel kilenckor . . .?

— Mert akkor dolgozom.

— Hát akkor déli tizenkettőkor.

— Déli tizenkettőkor? Harmincöt évig egészen jól megvoltam anélkül, hogy épp déli tizenkettőkor trombitáljanak a fülembe. Nekem jó a harangszó is. A rádióból.

— Reménytelen alak vagy. Nem érted, hogy ez . . . ez valami új színfolt, nagyvárosi jelenség, zene reggeltől estig és estétől reggelig . . .

Imre sóhajt. Tervrajzára gondol, a közeledő határidőre:

— Nekem csönd kellene. Reggeltől estig és estétől reggelig. Nonstop csönd, hogy koncentrálhassak.

Frici most már igazán dühös:

— De nem rólad van szó! Rólad, aki . . . — mégis meggondolja magát: — Egyetlen személy, egy csodabogár kedvéért nem nyitnak nonstop imaházat . . . Mindig ilyen extra elképzeléseid voltak, már diákkorodban is!

Imre elábrándozik:

— Igen, akkor gondoltam el először, milyen

nagyszerű ötlet volna például egy mozi, ahol sosem megy film, de folytonosan sötét van. Tódulnának a párok!

— Hát ide is tódulnak, öregem. Nem kell félni, hogy kong az ürességtől. És különben is, igazi szociális létesítmény!

— Úgy gondolod, a zenészek szempontjából . . .?

— Fenét! A múltkor például, éjszaka kettőkor összekaptunk Klárival. Már nem is tudom, miféle szamárságon. Mérgemben elrohantam, és csak az utcán jöttem rá, hogy magamat büntetem meg. Kószálhatok az éjszakában, mert nem találok egy árva helyet, amelyik nyitva tartana.

Imre komoran bólint:

— Hol vannak a régi kávéházak? Ott sem volt üzemszünet. Legföljebb nem csimpolyáztak mellé.

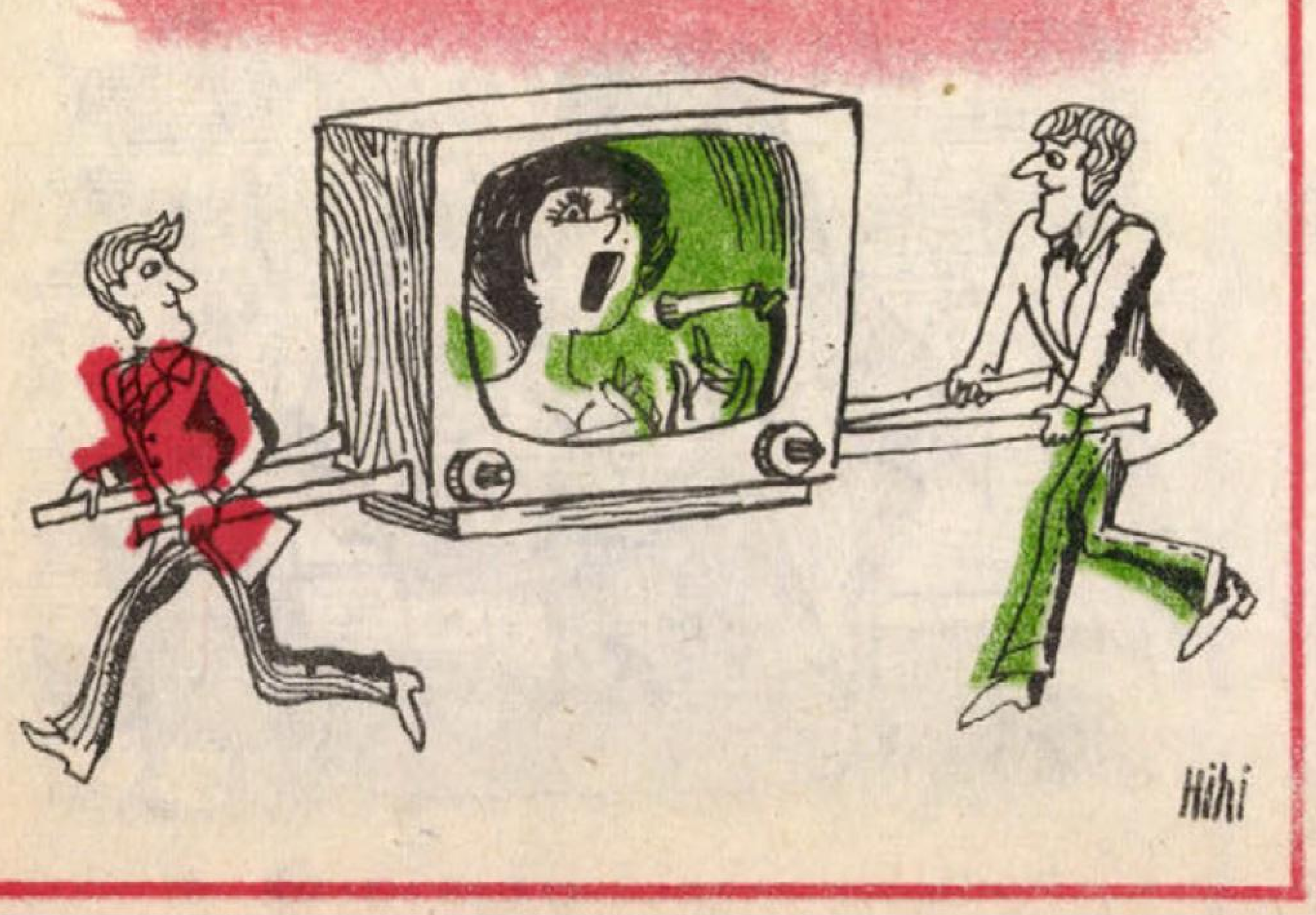
— Te muzsikátlan lélek vagy! Akár egy süketfajdnak magyaráznám a friss ritmusok pezsdítő hatását! No és ha, mondjuk, holnapután megint adódik otthon egy kis összekoccanás, akkor legalább kellemes légkörben tölthetem az időt, nem kell másfél óra múlva lógó orral hazakullognom, mint aki itt is, ott is vereséget szenvedett. Hát nem nagyszerű intézmény?

Imre agyában végre világosság gyúl:

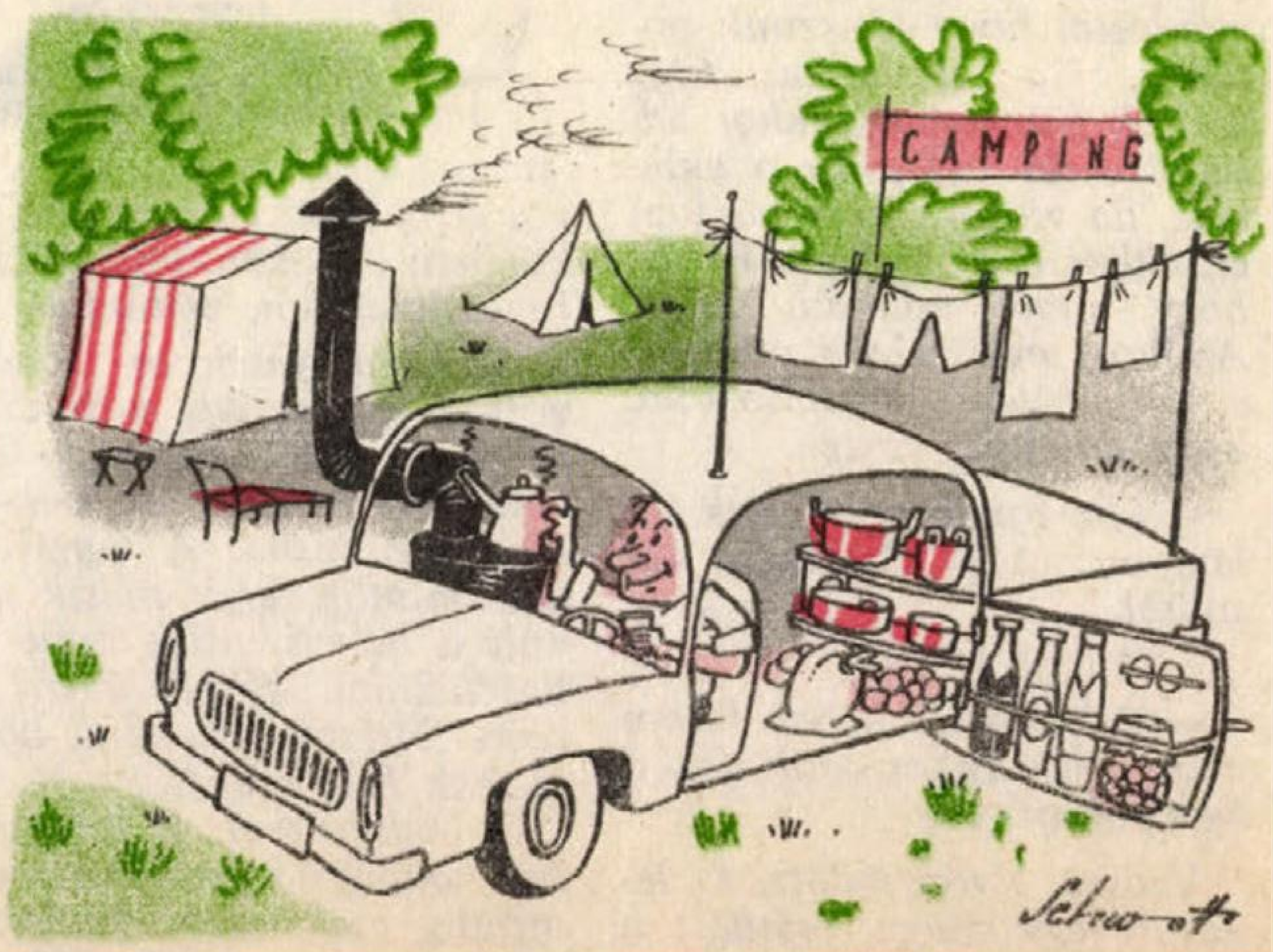
— Neked! De én nem vagyok bolond a nonstop bár kedvéért megnősülni!

Vidor Miklós

Rajongók

Teljes kényelem

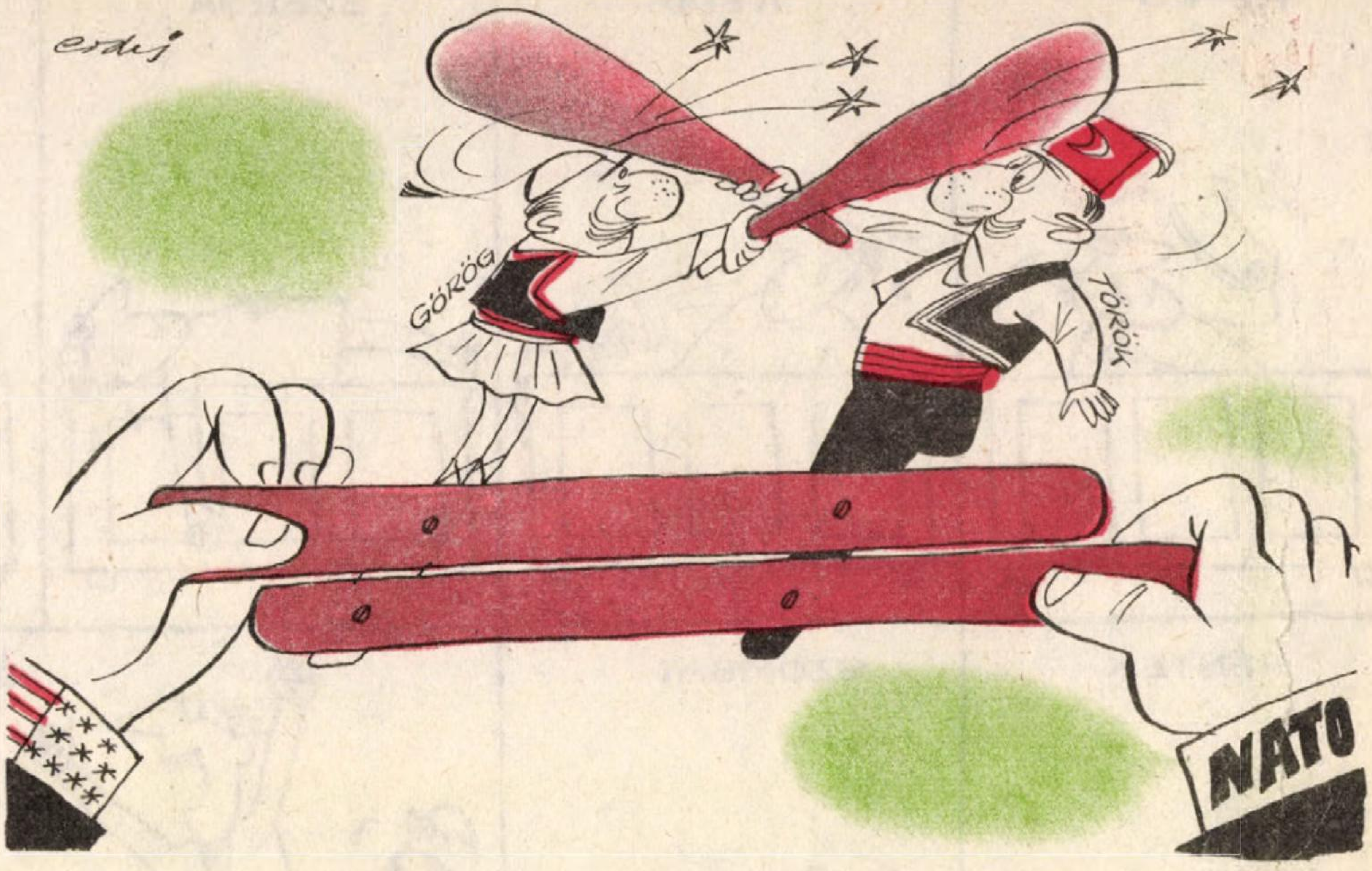

VADNYUGATI VETÉLKEDŐ

Az amerikai Goldenfols nevű kis helységben Rézbőrű–Sápadtarcú vetélkedőt rendeztek a régi harcos idők emlékére. A vetélkedő felölelte az egykori vadnyugat véresen komoly játékait, de ugyanakkor mai időket képviselő versenyszámokat is beiktattak. A vetélkedő döntetlenül végződött. A fehérek győztek a vadlovak betörésében és a nyíllövésben, míg az indiánok a gyors- és gépírásban szerezték meg az első helyet.

Ciprusi játék

Erdei Sándor rajza

Mit olvas a szél?

Az újságot az asztalomra tettem,
S nem sokkal utóbb észrevettem,
Hogy friss szellőt hozott az est,
S a szél az újságban lapozni kezd . . .

Olvas a szellő! Szinte hihetetlen!
A szemem sarkából titkon odalestem,
Mert nagyon szerettem volna látni,
Az esti szél, hogy mire kiváncsi?

Az első oldalon az állt, hogy Johnson
Megint nyilatkozott s nem valami vonzón.
(A szél az effélét nem csoda, ha únja,
És az első oldalt máris tovafújja.)

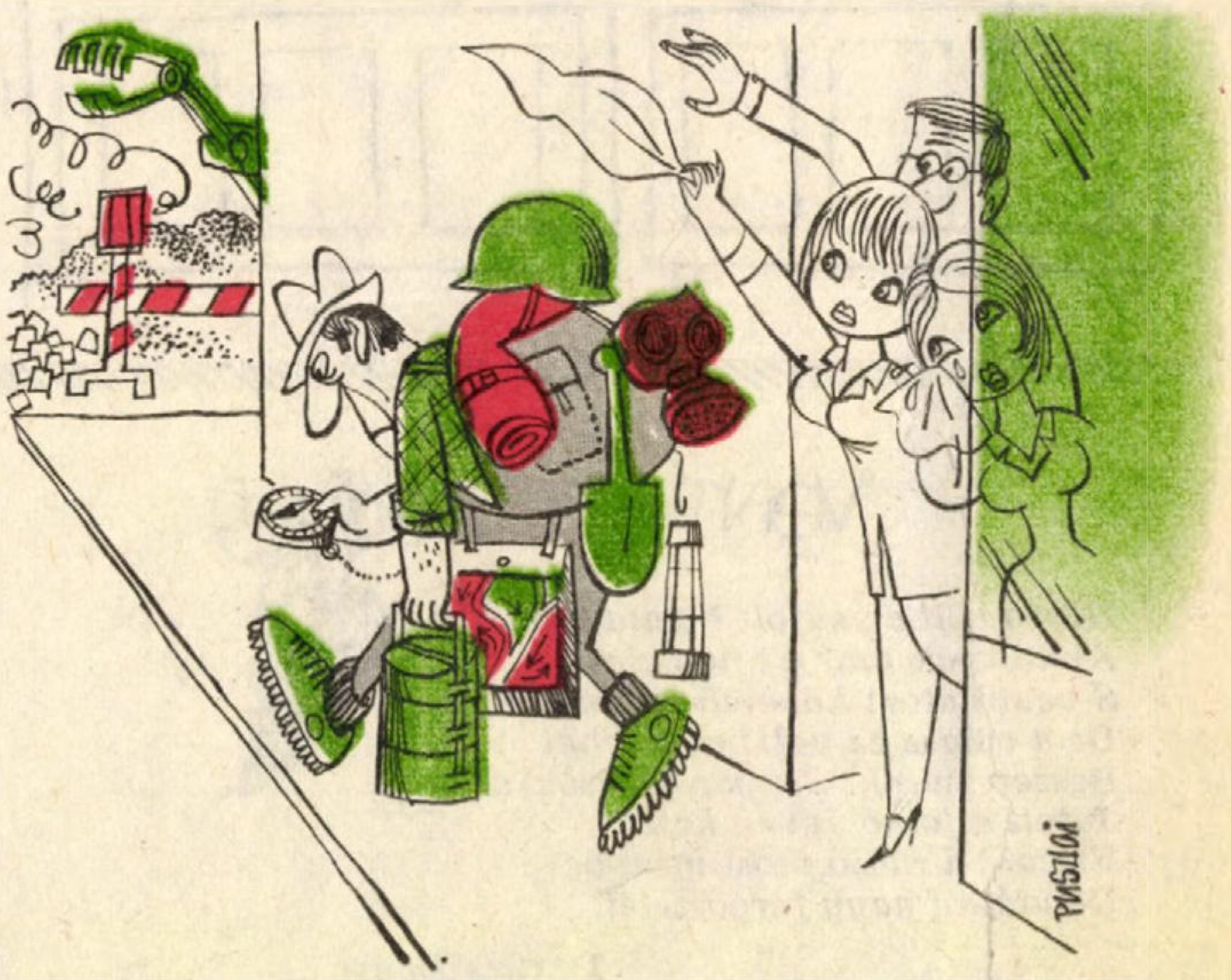
Földrengés, árvizek, jaj, mennyi borzalom!
(Hírek mindenfelől a harmadik oldalon.)
Az esti szellőcske épp csak belenézett,
S lapoz, hogy felejtse gyorsan az egészet.

Az ötödik oldalon meg sem állt,
A hetediken megállt, de mit se talált,
A nyolcadikon végre megállapodott,
Azután elült, nem lapozott.

Megtalálta hát, amit keresett!
S mert fúrta az oldalam, hogy az mi lehet,
Odasandítottam. Ó, a szél, a csacska!
Az időjárásjelentést olvasta!

(t.)

Száműzetés

– Áthelyezték, szegényt, a Baross téri boltba . . .

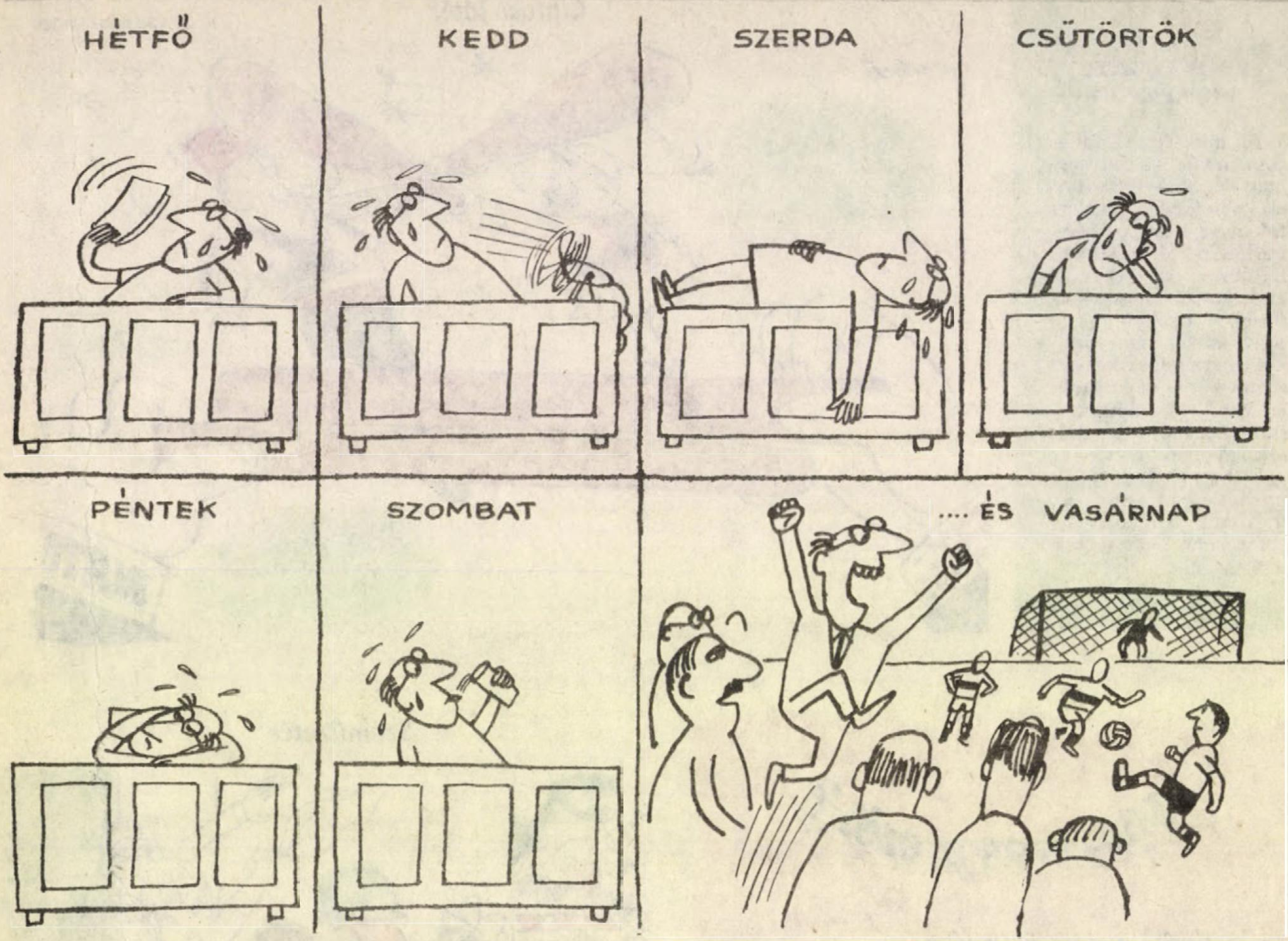
Szabadidő

– Ha látnád, milyen remek méh . .

Kánikula

Várnai György rajza

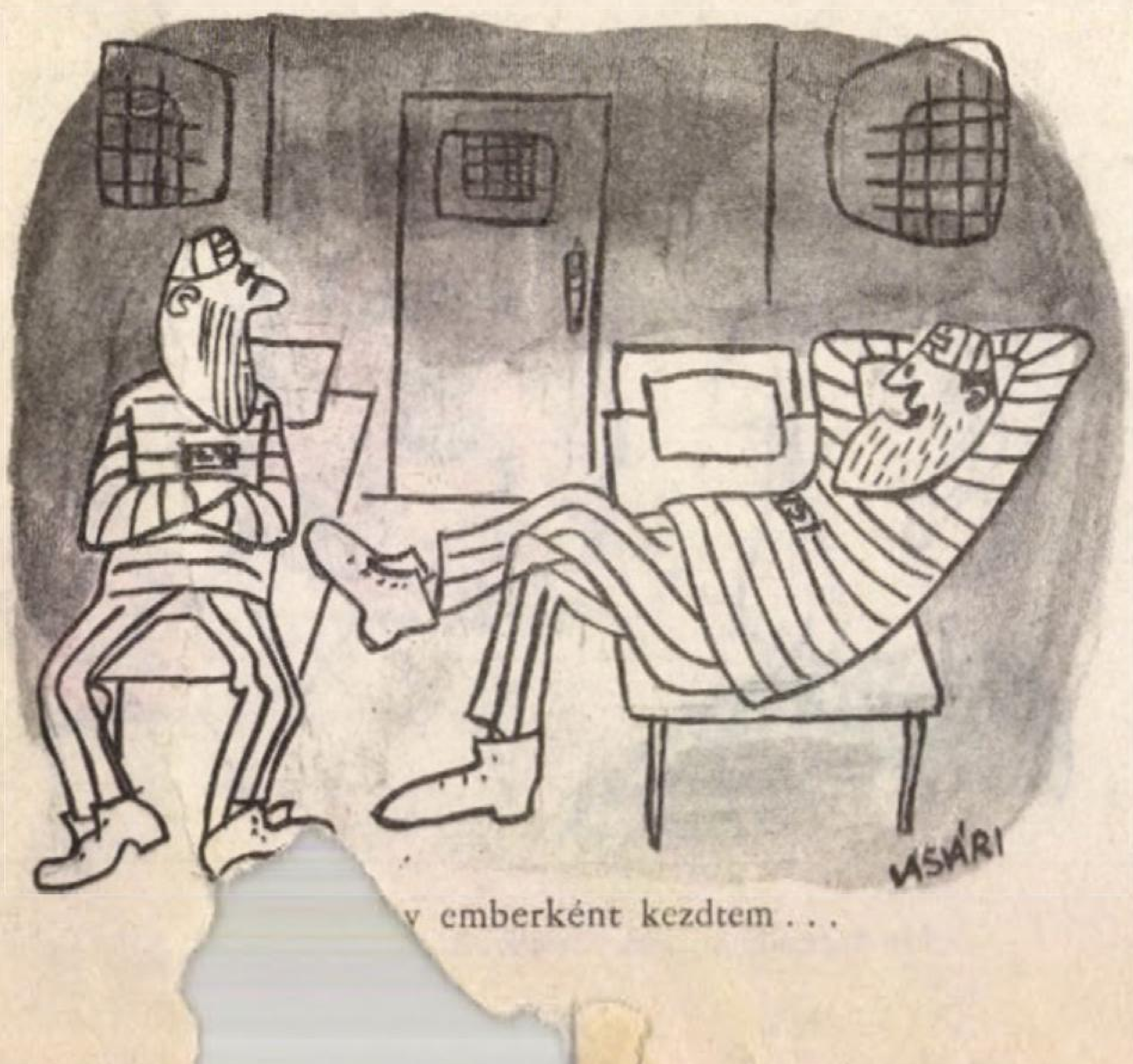
VENTILLÁTOR

Hőség volt a zsúfolt hivatalban,
Ájuldoztak már az ügyfelek,
S ventillátort követeltek hörgőn,
De a válasz ez volt: nem lehet
Beszereznünk. Csupán fogasokra
Jutott a folyó évben keret,
Viszont a rádió most ígért be
Délutánra nagy forgószelet.

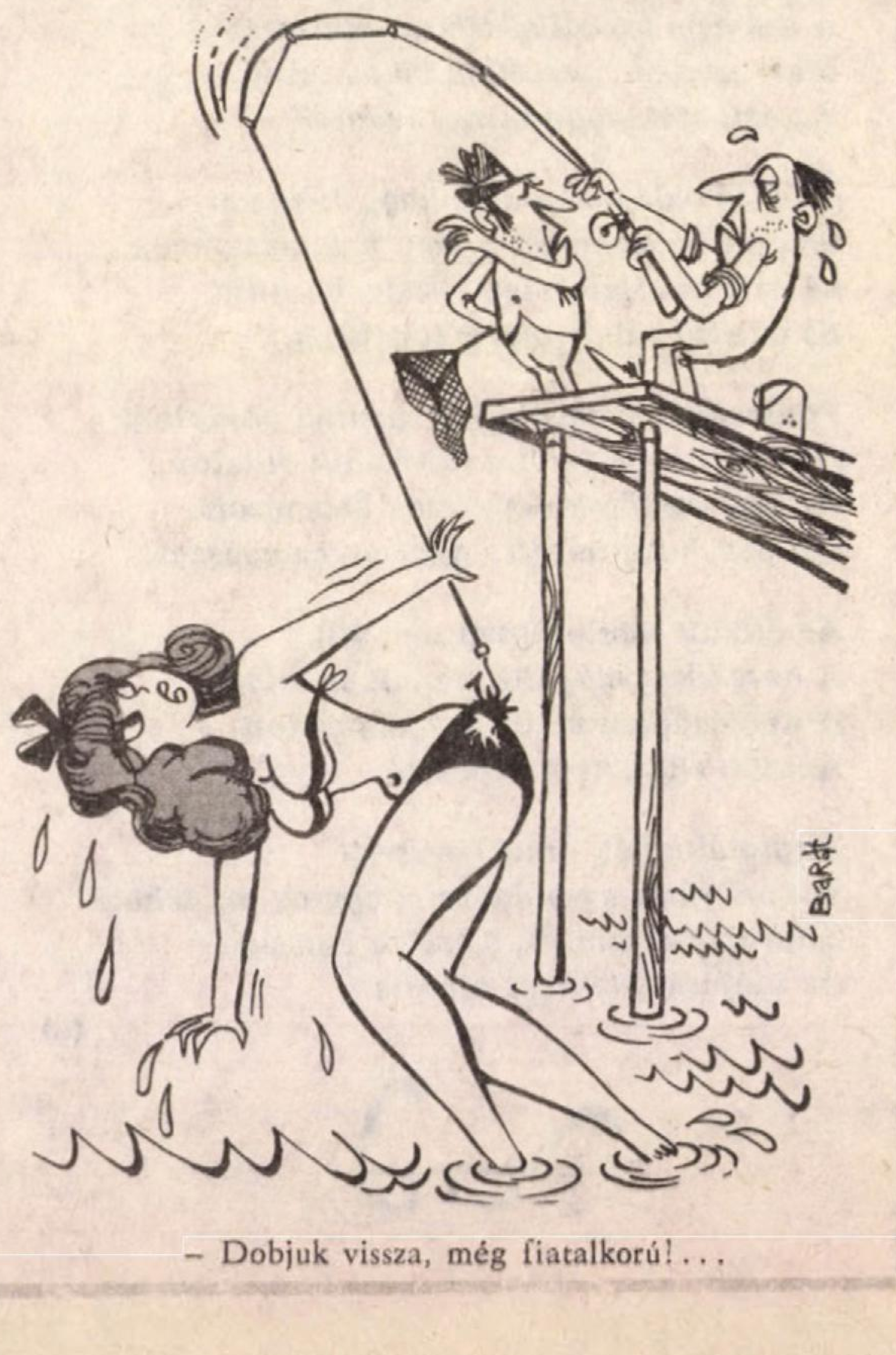
Darázs Endre

Karrier

y emberként kezdtem . . .

Balatoni sporthorgászok

– Dobjuk vissza, még fiatalkorú! . . .

ÖNTSÜNK TISZTA VIZET A SIÓBA!

Népes halküldöttség keresett fel a napokban. Elmondották, hogy a Sió-csatorna halállományának képviseletében bizalommal fordulnak hozzám, mint olyan emberhez, aki mindig a kis halak pártján állt, és elhatárolta magát a cápabérencektől. A küldöttség vezetője, egy tekintélyes külsejű idősebb ponty kifejtette, hogy az ipari beruházások ütemtervével nem mindig tudnak egyetérteni.

Hangjában a belülről jövő őszinte felindulás remegett, s már maga a puszta tény, hogy egy hal, amelyet szófukarsággal jellemez a természettudomány, egyáltalán megszólal, kellőképpen mutatja a szóban forgó kér-

dés súlyosságát. A küldöttség vezetője uszonya alól egy újságcikket vett elő, s olvasni kezdte. A cikk a Sió alsó szakaszának tömeges halpusztulásáról szólt, s kiderült belőle, hogy a vészt két vegyipari nagyüzem szennyvíztárolójából leeresztett víz okozta. Továbbra sincs kilátás a helyzet javulására, mivel a szennyvízderítők gyártása és fenntartása túlságosan drága, az üzemek tehát inkább a halkárt térítik meg, az sokkal olcsóbb.

– Mit szól ehhez? – tette fel a kérdést a ponty.

Csóváltam a fejemet erre a sajátos üzemi logikára.

– Képzeljük csak el – folytatta a küldöttség vezetője –, hogy mi lenne, ha a cukrásziparban drága fagylalttisztító berendezések beszerzése helyett inkább a fogyasztók kórházi költségeinek megtérítését ítélnék meg gazdaságosabbnak, és az ágynyilvántartóval lépnének kooperációba. A ráfizetés ugyanis még mindig nagyobb méreg, mint amekkorát bármilyen élelmiszer tartalmazni merészel. Vagy mi lenne, ha a MÁV nem építene meg egy fontos sorompót, mondván, hogy manapság egy jó sorompó rendkívül drága, nincs is rá keret, tehát sokkal gazdaságosabb, ha inkább az esetleges áldozatok temetkezési költségeit térítik meg? Vagy kérdem én: mi lenne, ha a közlekedési hatóságok több jármű költséges beállítása helyett inkább a túlzsúfoltságtól félőrült utasok ideggyógyászati kezelésének költségeit vállalnák?

Különösen erre az utóbbi nyomós érvre krákogtam egy nagyot, majd megkérdeztem a küldöttség vezetőjétől, hogy mik a terveik.

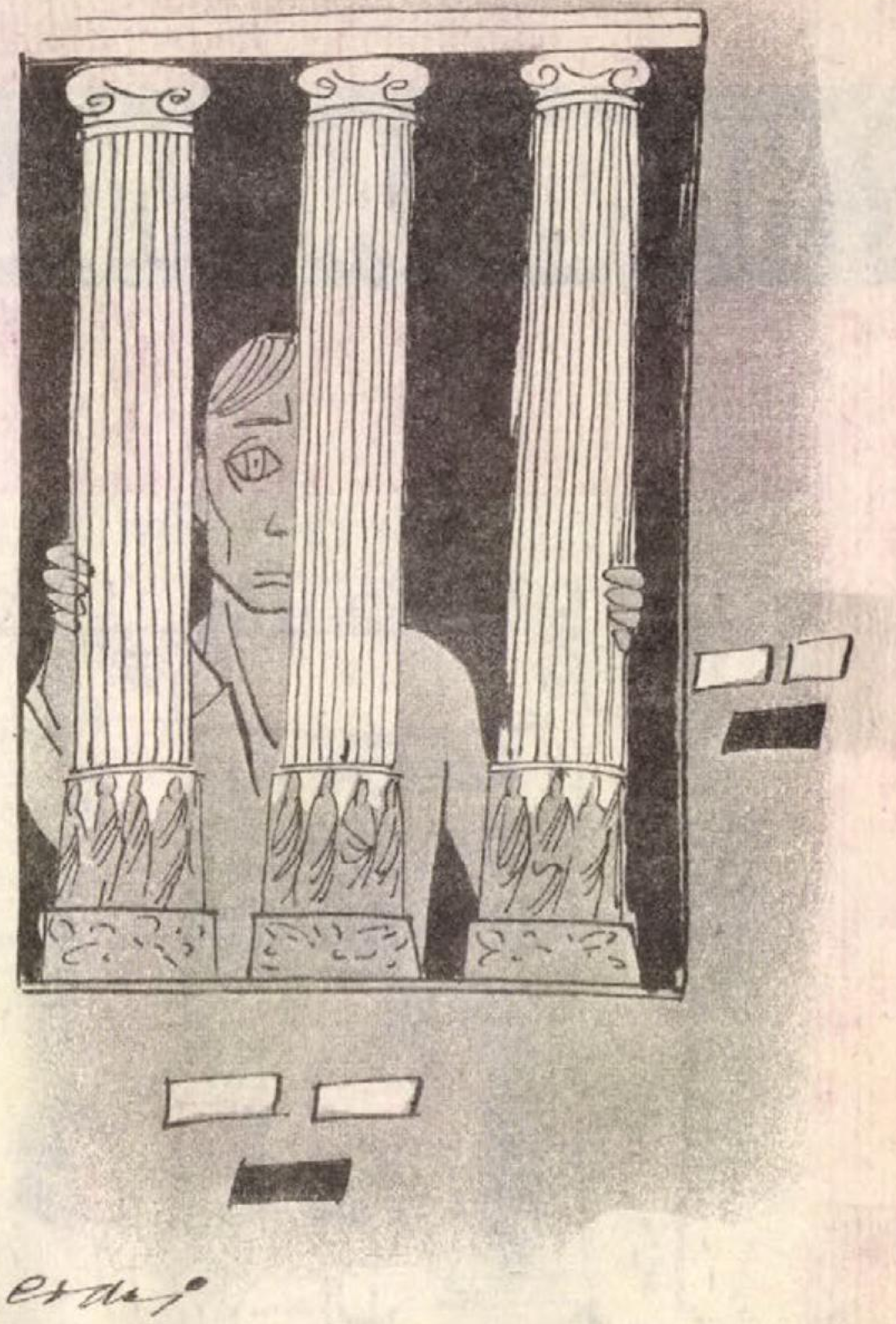
– Egyelőre kivándorolunk a Dunába! – válaszolta, majd ő kérdezett: – És ön mit óhajt tenni érdekünkben?

Megígértem, hogy érintkezésbe lépek a szennyvízügyi hatóságokkal, a kémiai tanszékkel, az új halgazdasági mechanizmus intéző bizottságával, a Biztonsági Tanáccsal és a PEN-klubbal.

Megnyugodva távoztak, én pedig ezúton szólítom fel a szóban forgó vegyipari vállalatokat, hogy öntsenek tiszta vizet a Sióba, különben tíz év múlva kemény valutáért kell majd csatornát, vizet és halat behoznunk, s ez sokkal drágább mulatság lesz, mint a szennyvízderítő.

Feleki László

Görög börtönablak

Protekció

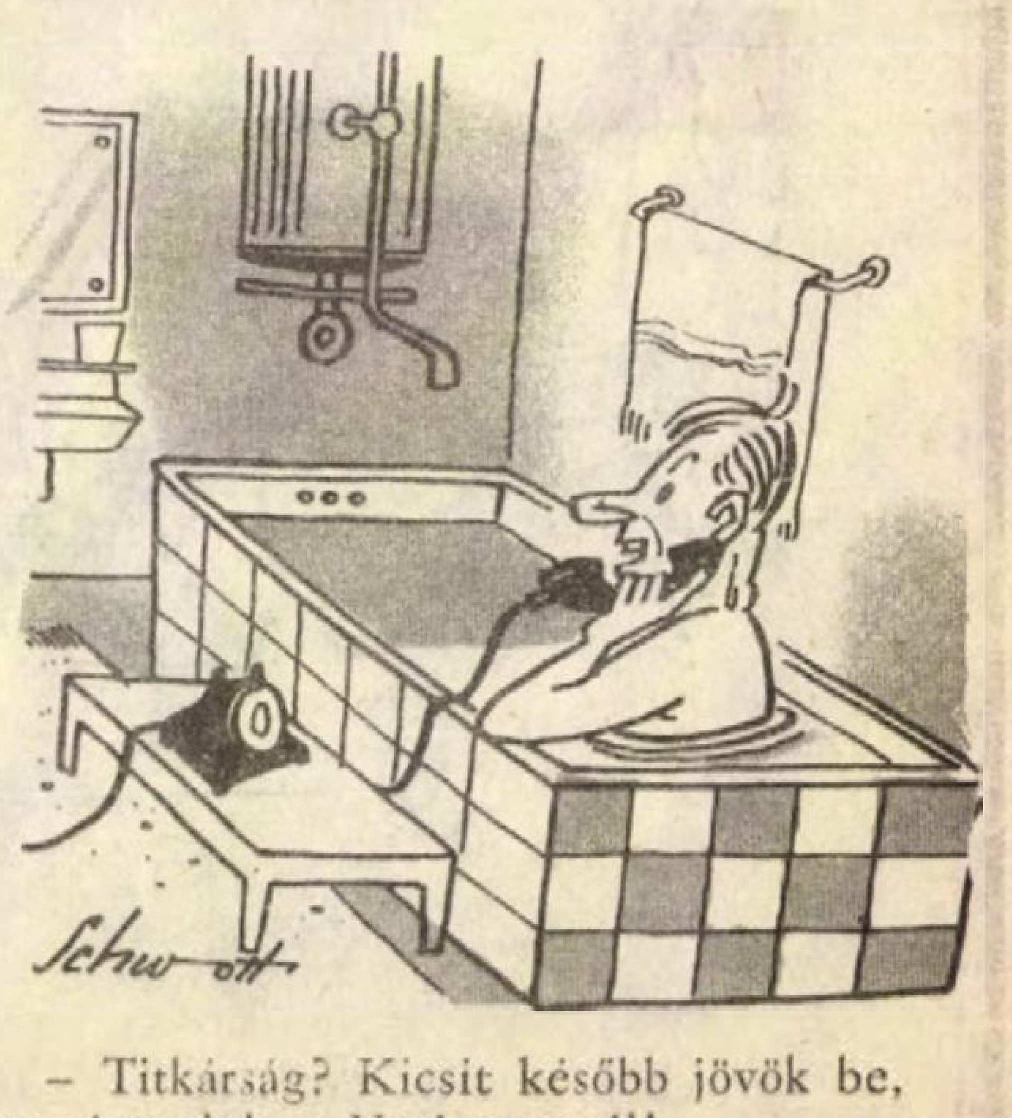
Balázs-Piri Balázs rajza

Kiábrándultság

– Manapság az ember nem lát maga előtt semmi perspektívát! . . .

Nagy a meleg!

– Titkárság? Kicsit később jövök be, itt tárgyalok a Verimpexnél!

HA RAJTAM MÚLNA...

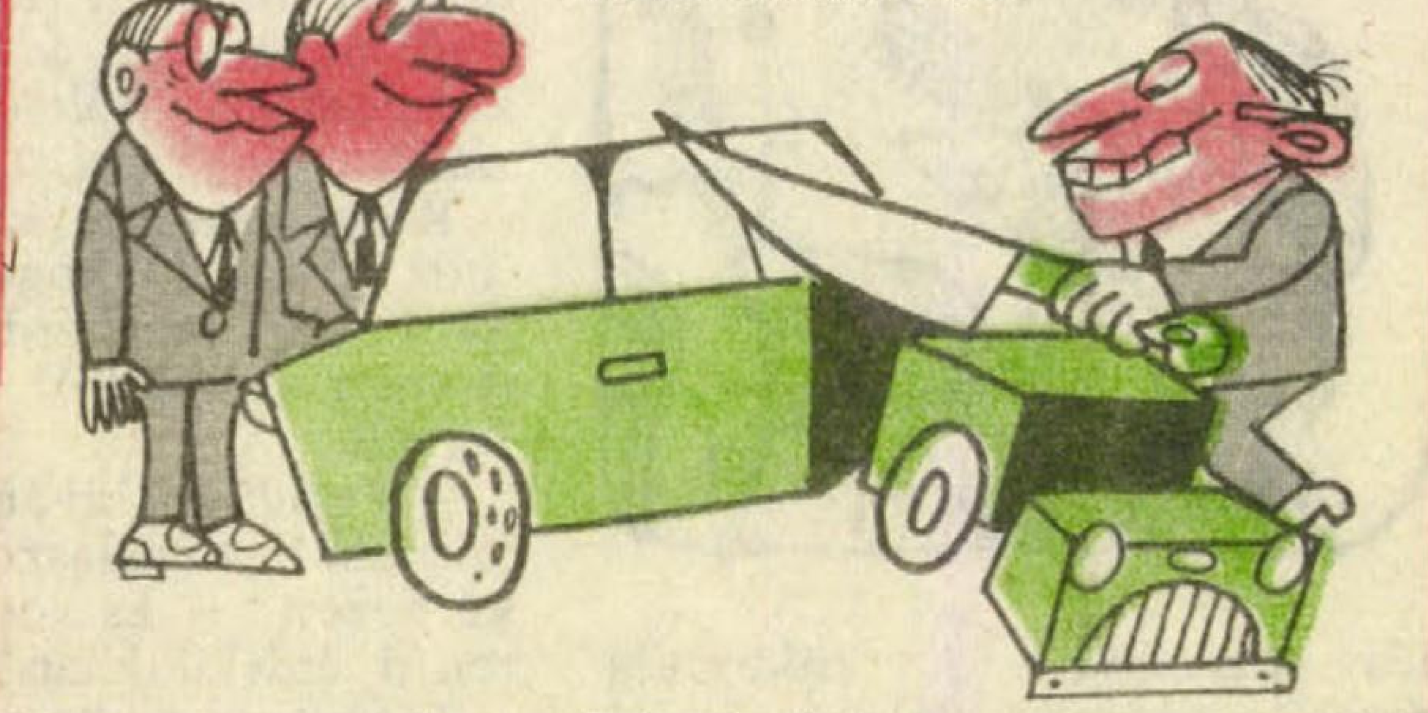

Minden reggel megbírságolnám a morcos embereket.

MEGLEPETÉS A TURISTÁKNAK

AUTÓELOSZTÁS

Hogy mindenkinek jusson . . .

TANKOLÁS

DIPLOMÁCIAI TÁRGYALÁSON

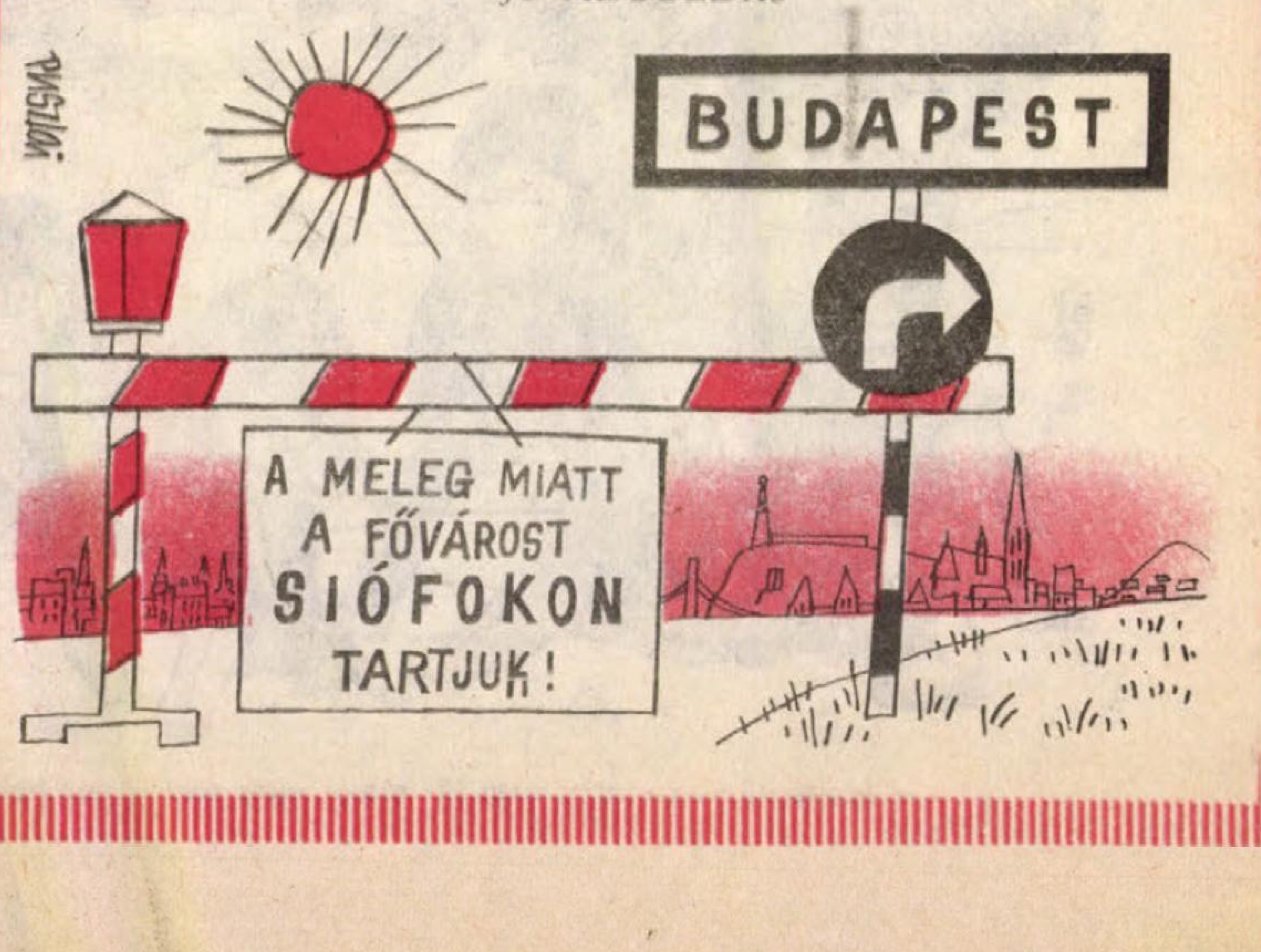

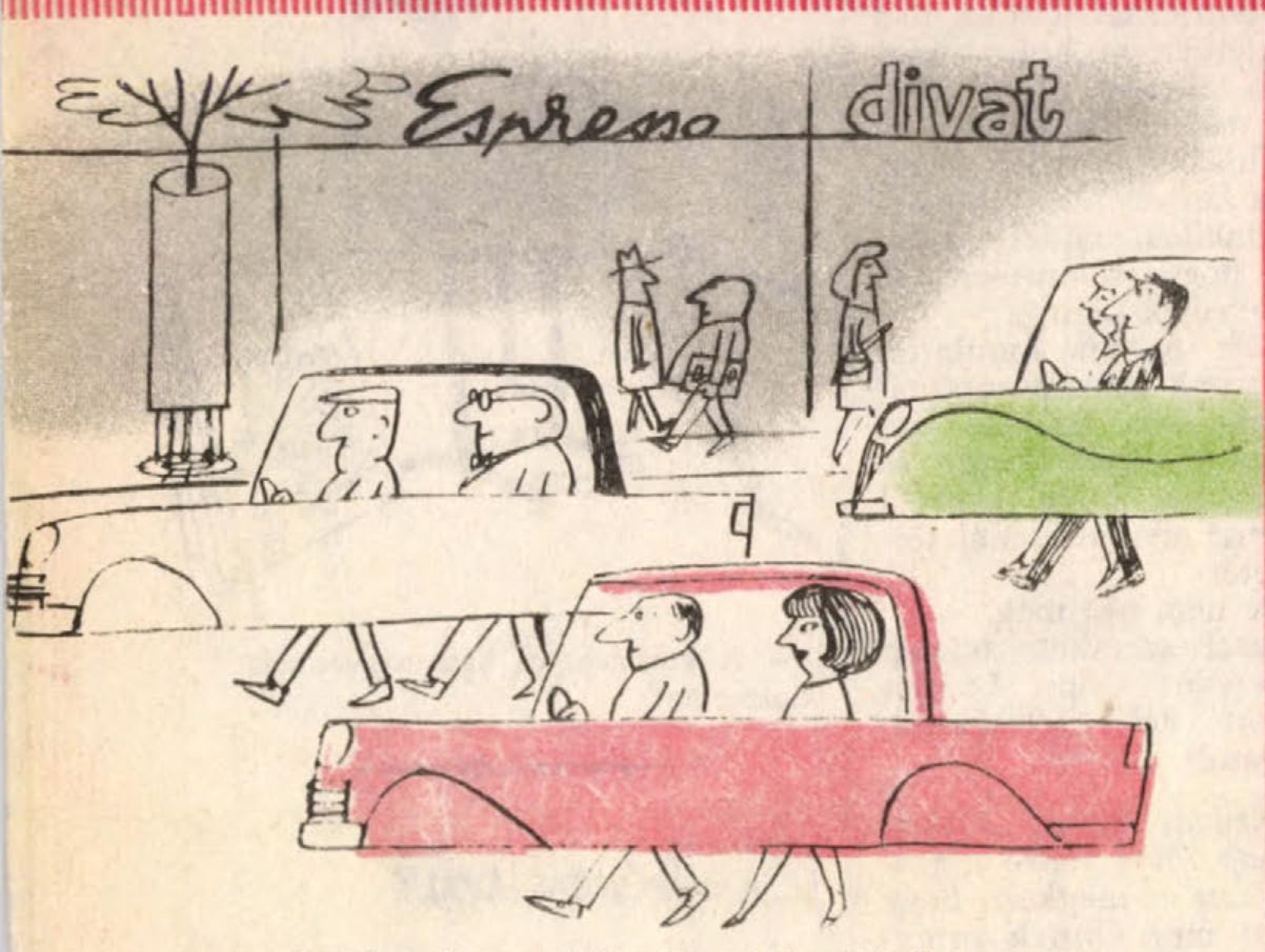
Amíg meg nem egyeznek, csak Almuskát ihatnának . . .

Speciális telefonautomata – távbeszélgetőknek . . .

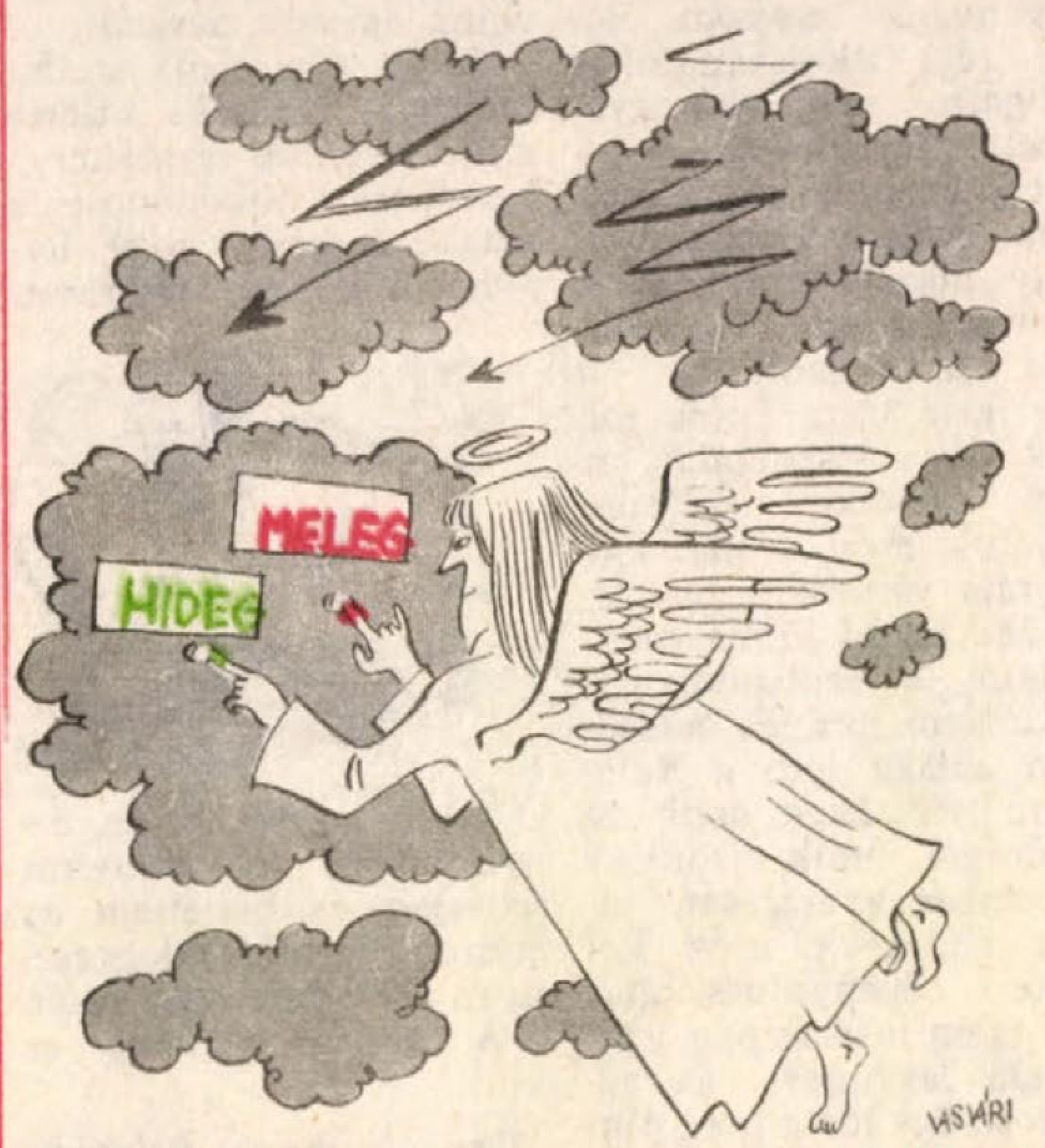
JÓ MEGOLDÁS

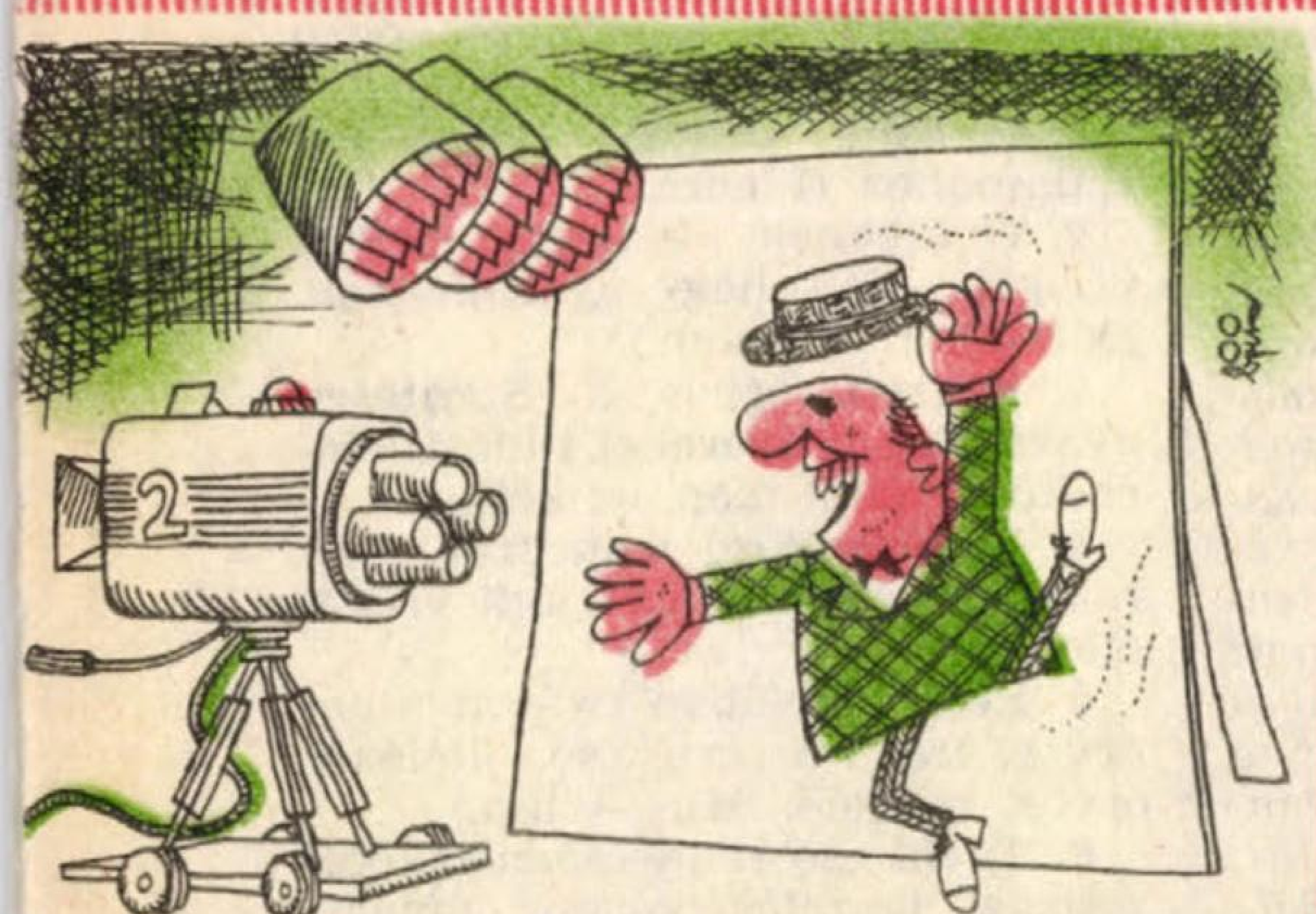

Megalkotnám a veszélytelen autóközlekedést.

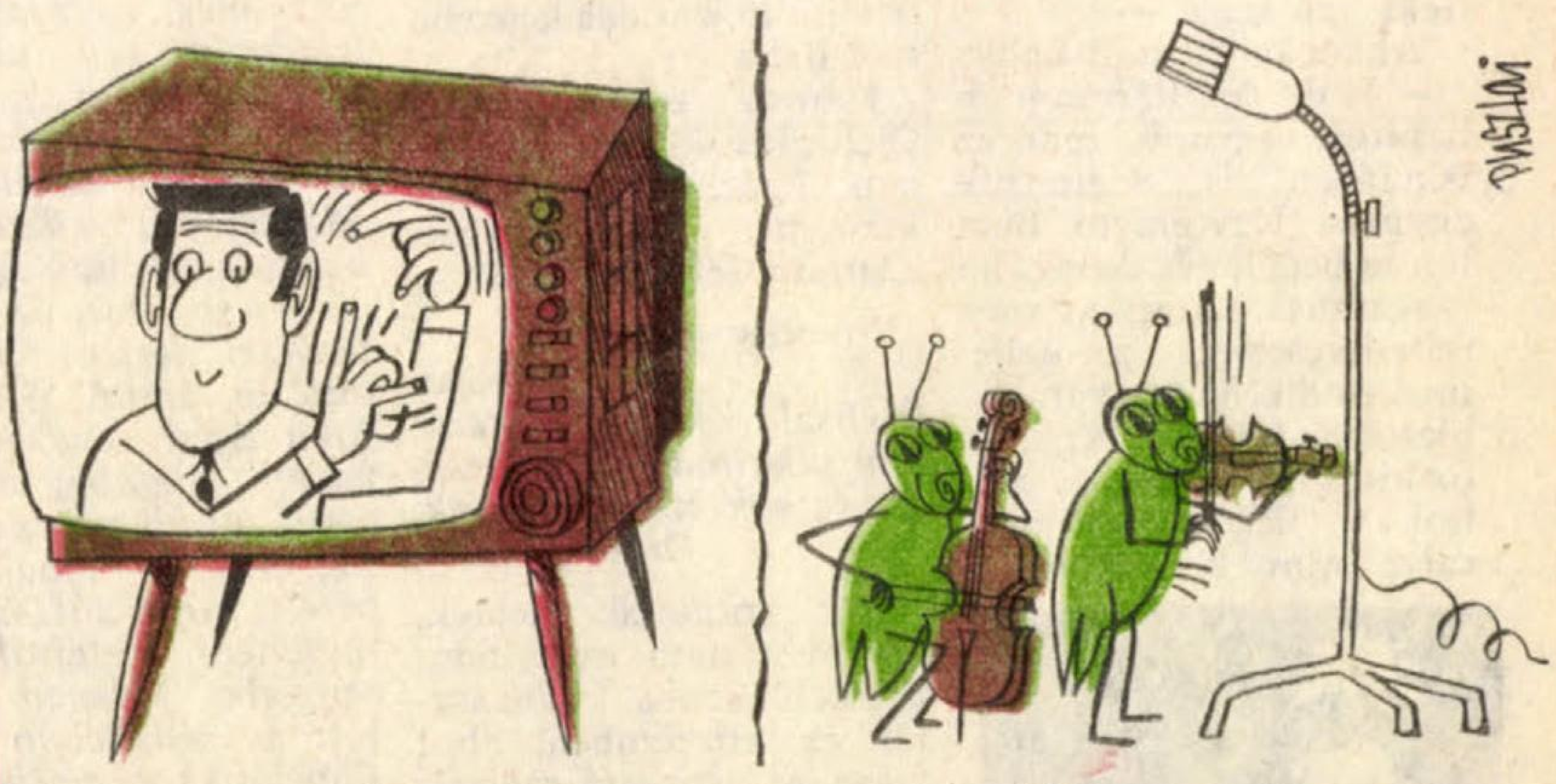
IDŐJÁRÁS-SZABÁLYOZÓ

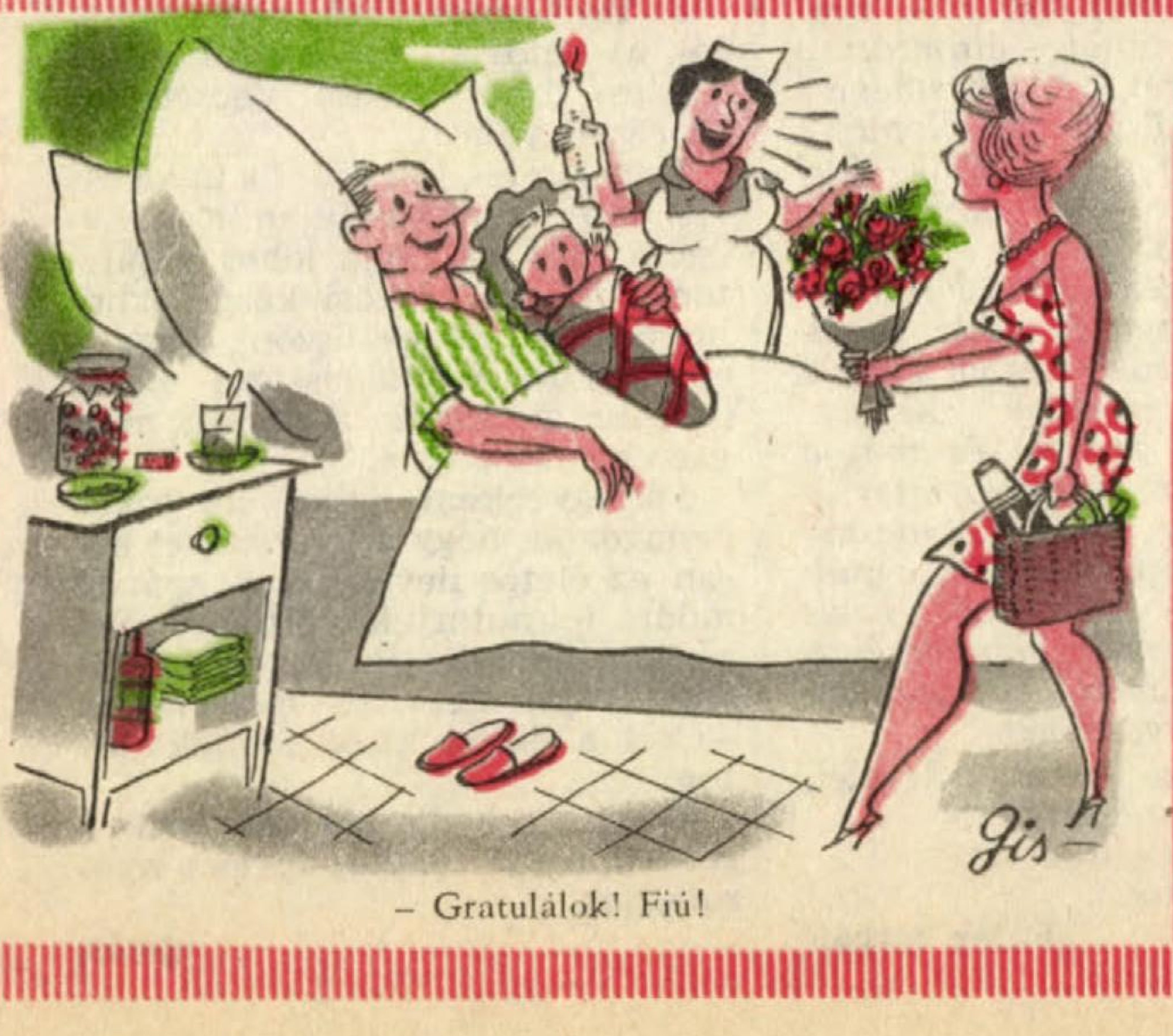
Mindenki maga írná, rendezné, játszaná és nézné saját műsorait.

ESTE TÍZ UTÁN

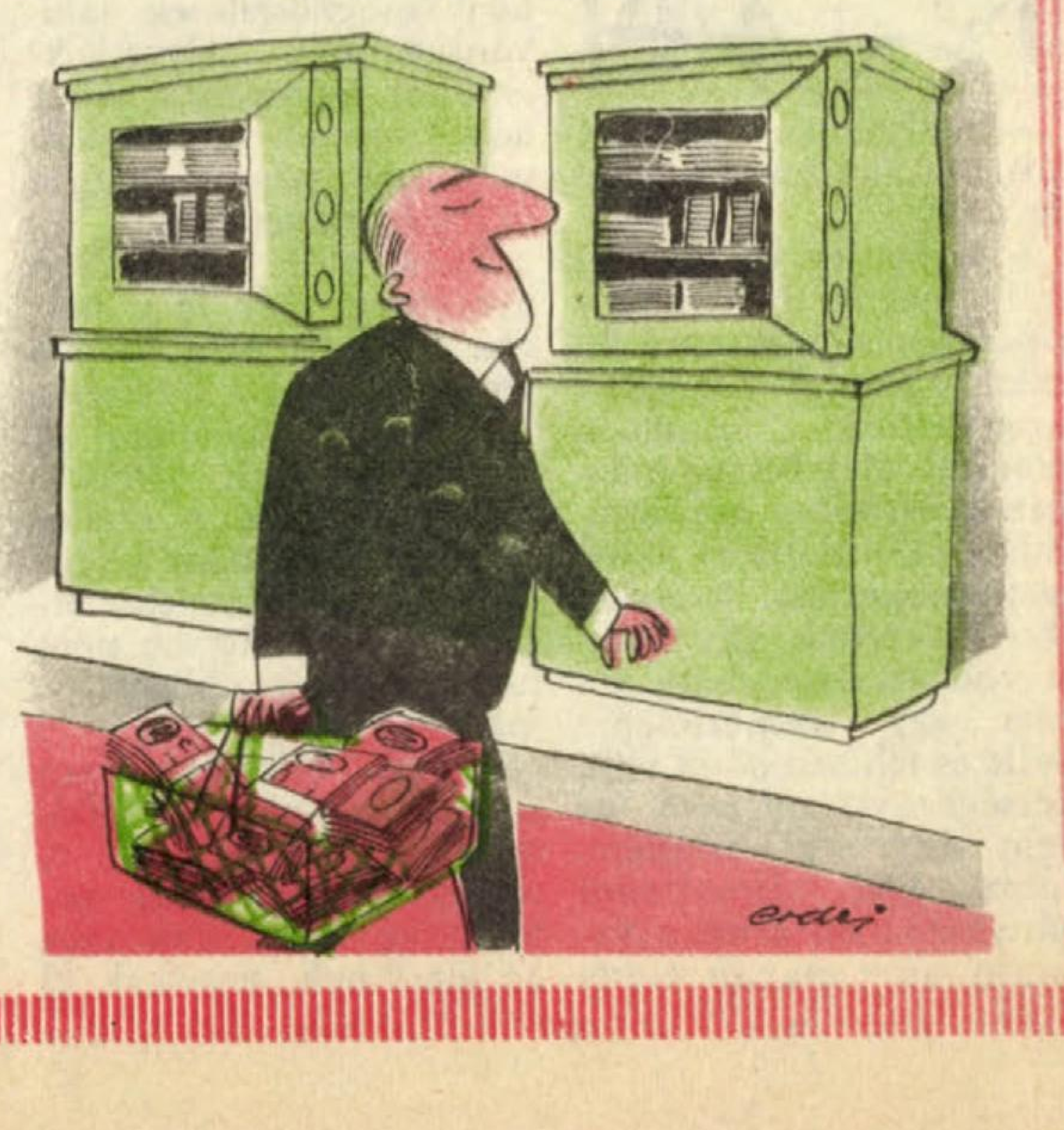
A televízió csak némajátékot közvetíthetne . . .

. . . és a rádió csak tücsökzenét.

– Gratulálok! Fiú!

ÖNKISZOLGÁLÓ OTP

A KELLEMES NYARALÁS TITKA

Lajos, Béla és én ültünk a vendéglő teraszán. Bélát, régi iskolatársunkat látogattuk meg, aki egyenesen Amerikából érkezett a Balaton mellé nyaralni. Arra a kérdésemre, hogy hogyan érzi magát nálunk annyi év után, Béla így válaszolt:

– Igen, igen. Egész jól, csak hát a kiszolgálás, az nem egészen tökéletes. Látjátok, most is már egy félórája várunk a pincérre. Ma reggel hiába csengettem a szobaasszonynak. Nem jött. És a szobám ablaka sem a Balatonra néz. Ezek azok az apróságok, amik elrontják az ember nyaralását. Innen elmegyek még két hétre Spanyolországba. Ott talán másképpen lesz.

Béla legyintett és sóhajtott. Egy ideig még pincérfogással kísérleteztünk, aztán feladtuk. Béla keserűen mosolygott. A feleségem – mondta – már nem is jön velem nyaralni. És neki van igaza.

Akkor megszólalt Lajos:

– Fiúk! Mi hárman jóbarátok vagyunk, már az iskolában is segítettük egymást. Úgy érzem, nem lenne becsületes dolog, ha magamnak tartanám meg felfedezésemet, a kellemes és tökéletes nyaralást biztosító trükköt. Néhány forintos befektetés, és bárhol a világon úgy nyaralsz, mint egy király.

– Hallgatunk – mondottuk, és Lajos mesélni kezdett.

– Négy évvel ezelőtt szállt meg az ihlet, amely a páratlanul nagyszerű ötletet szülte. A jugoszláv tengerparton akartam nyaralni. Még Pesten ajánlottak barátaim egy szállodát. Leveleztem velük és megérkeztem. Szobám, ahová vezettek, egy kamra volt az alagsorban, ablaka egy szeméttelepre nyílt és teljesen sötét volt. Kétségbe voltam esve, de nem volt mit tennem. Egész éjjel álmatlanul hánykolódtam azon a valamin, amit csupán elvtelen hízelgés árán lehetett volna ágynak nevezni.

Ez az álmatlan éjszaka azonban zseniális ötletet szült. Másnap reggel megkerestem a tulajdonost és megkérdeztem, hogy feladhatok-e egy táviratot.

Ő igent mondott, én átnyújtottam neki a távirat szövegét és besiettem az étterembe, hogy elfogyaszszam szerény reggelimet.

A távirat szövege ez volt:

„Tito elnöknek, Belgrád. További jóegészséget kívánok. DROBEC LAJOS!"

Ilyen reggelit már régen ettem. Még aznap beköltöztem a szálloda legszebb szobájába.

Három évvel ezelőtt Csehszlovákiában nyaraltam. Ezúttal már megérkezésem pillanatában adattam fel a táviratot:

„Novotny elnöknek, Prága. Csehszlovákiába érkezésem alkalmából jóegészséget és sok sikert kívánok. Drobec Lajos."

Mit mondjak nektek, így még nem nyaraltam. Legszebb szoba, külön asztal az étteremben, ahol maga az igazgató szolgálta fel nekem a legfinomabb falatokat. Egy hét múlva levelem is érkezett az elnök irodájától, amelyben megköszönték jókívánságaimat. Gyerekek! Amikor észrevették, hogy nem szeretem a kávéjukat, még egy eszpresszó-gépet is hozattak részemre.

Tavalyelőtt Angliában nyaraltam. Így még hetven dollárért nem nyaralt senki. Ezúttal a királynőt üdvözöltem. Barátaim! A szállodában Sir Drobecnak szólítottak. A szálloda autóján jártam kirándulni és olyan ételeket ettem, amikhez itthon nem jutok. Magyar libamájat, meg hasonlókat.

Tavaly Olaszországban Saragat elnöknek küldtem üdvözleteimet. A szállodás két hétig könyörgött, hogy írjam meg az elnöknek, engedjék el adóhátralékát. Utolsó nap kijelentettem, hogy sajnos nem tehetem, mert addigra már belefáradtam a szállodás gyönyörű húszéves lányába, akit kizárólag mellém rendelt az apja, hogy semmiben se szenvedjek hiányt.

Béla és én ámulattal adóztunk Lajos zsenialitásának. Béla hálásan szorongatta Lajos kezét és megígérte, hogy ezentúl megírja nyaralásainak történetét.

De nem írta meg.

Ezzel szemben tegnap felkeresett Lajos. Levelet kapott Béla feleségétől. Így szólt a levél:

„Kedves Lajos. Férjem tegnap rövid időre magához tért és megkért, hogy írjam meg Önnek mindazt a véletlen szerencsétlenséget, ami vele spanyolországi nyaralása alatt történt.

Azt mondja a férjem, hogy késő délután érkezett meg a szállodába, feladatott egy táviratot, megvacsorázott és aludni tért. Éjjel leszakadt az ágya, és Béla enyhe zúzódásokat szenvedett. Másnap a reggelinél egy pincér megbotlott, és a forró teavizet férjem nyakába öntötte, amitől ő másodfokú égési sebeket szenvedett. Alighogy meggyógyult, újabb szerencsétlenség érte. A csónak, amit bérelt, kilyukadt, és Lajos majdnem belefulladt a tengerbe. Másnap elromlott a szállodában a lift. Éppen akkor, amikor Béla ment rajta felfelé, és nyolc órát tartózkodott a liftben két emelet között, ami annál is kellemetlenebb volt, mert – nem tudni mitől – elrontotta a gyomrát, és hasmenése volt. Egyik éjjel ellopták a cipőjét, egy másik éjjel pedig kígyó került az ágyába.

Szegény Béla idegei már elég rossz állapotba kerültek a sok véletlen baleset következménye képpen. Akkor harapta őt meg a kertész kutyája, mert a kertész Bélát narancstolvajnak nézte. Bélát a múlt héten szállították haza. Szegénykém gombamérgezést kapott, de már túl van a veszélyen."

Lajos letette a levelet, és rámnézett.

– Te érted ezt?

Értettem.

Fejér István

A festő és az új mechanizmus

– A vevőnek, és nem a zsürinek dolgozom!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KALANDOK SZÁRAZON ÉS VÍZEN

A kalandok a szárazon kezdődtek, és jó lenne, ha a vízen folytatódnának, de ez még nem biztos. Az események ugyanis magyaros tömörséggel a következőképpen alakultak:

1. Családi beutaló gyerekkel Balatonhoz. (Finom.)

2. Gyereknek kétszeri orvosi vizsgálat kell, hogy nyaralhasson. (Mérsékelten finom.)

3. Körzeti orvos a Szentesen nyaraló pesti gyereket tüdőszűrésre küldi. (Hát igen, ez kell.)

4. Tüdőgondozó nem szűr, gyereket pesti iskolához küldi vissza. (No csak!)

5. Pesti iskolában nyáron nincs orvos, irány a távol eső, illetékes orvosi rendelő. (Hm — hm.)

6. Távol eső rendelőben lakóbizottsági igazolást kérnek tanácsösszekötői pecséttel, fertőző betegség ügyben. (Aunye!)

7. Lakóbizottsági elnök aláír. (Finom.)

8. Tanácsösszekötő nem pecsétel, új rendelet: távol eső kerületi tanács tiszti orvosa pecsétel... (A rézangyalát!)

Ha pecsétel, jön újból a távol eső rendelő, és akkor talán a makkegészséges kis Lívia jöhet a Balatonra üdülni. Orvosi kérdésekhez nem értek, de esküszöm, hogy a nemzetközi szerződéseken kevesebb az aláírás és a pecsét, mint ezen az okmányon.

Én egyébként helyeslem azt a pedagógiát, hogy a gyerekeket korán az életre neveljük, és spártai módra felmutatjuk előttük az élet zordon oldalait, de egy teljes hét szaladgálás két hét nyaralásért, — ezt a dózist kissé soknak tartom.

És félek, hogy belebetegszik a gyerek, aztán tényleg fuccs a nyaralásnak.

(soós)

MINDENFÉLE

Nemes cselekedetre még sohasem mondták azt, hogy emberileg érthető.

*

Mondd, barátom, káromkodás helyett nem mondanál el ugyanazzal a fáradsággal egy szonettet?

*

Nem elég, hogy a bagoly nagyfejűnek nevezi a verebet, de még meg is bélyegzi érte.

*

Ha örömet akarsz szerezni embertársadnak, engedd magad meggyőzni, de ne könnyen!

*

Egyetlen ember — önmagunkat kivéve — csak kis pont a világban.

*

A kannibál legalább nem tömeggyilkos.

*

Az önéletrajzíró mindig rokonszenvez hősével.

F. L.

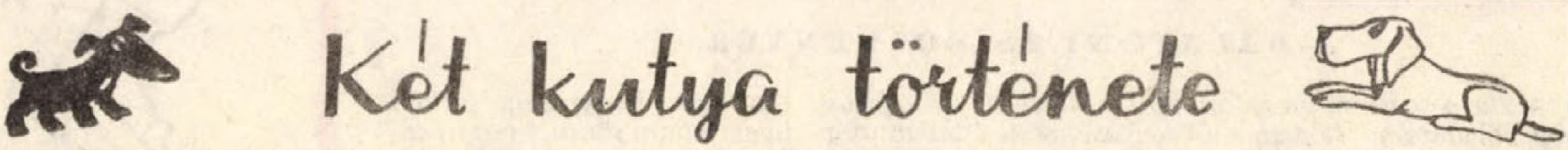
Fiatalok

Várnai György rajza

– Nem helyeslem, hogy a táncdalfesztivál döntőjének napján tartják meg az Alkotmány Ünnepét.

Két kutya története

ISMERKEDÉS

Kora reggelenként, komor házfelügyelők és zord utcaseprők gyanakvó pillantásától kísérve, sétálni viszem a kutyámat.

Ez idő tájt a Duna-parton fel-feltűnik néhány kutyasétáltató nő vagy férfi, de amint észreveszik az én Kormosomat, húzzák-vonszolják a kutyáikat elfelé. Pedig Kormos kicsi, kedves, szelíd állat. Dehát keverék, amazok pedig fajkutyák, a gazdájuknak nyilván derogál, hogy egy bizonytalan származású jött-menttel barátkozzék az ő tacskójuk, foxijuk, pulijuk.

Ezért Kormos társasága, ismeretségi köre az emberekre korlátozódik, ami perspektivikus szempontból nem megnyugtató.

Érthető örömmel fedeztem fel aztán tegnap reggel a játszótér mellett egy tarka-barka szőrgombolyagot, amely éppúgy egymáshoz nem egészen illő alkatrészekből volt összeszerelve, mint az én Kormosom.

– A tiéd? – érdeklődtem a csaholó gombolyag kíséretében levő tíz év körüli, cowboy-nadrágos fiatalembertől.

– Igen.

– Korcs ugye?

– Azt mondják.

– Szép kutya. Mi a neve?

– Lord.

– Szóval: fiú – állapítottam meg kicsit bánatosan.

– Nem, lány

– Micsoda?! Lordnak hívják és lány?

A fiú zavartan vonta meg a vállát.

– Amikor elneveztem, még nem tudtam, hogy lány. Most már késő, megszokta.

– Semmi baj – vigasztaltam örömmel. – Kormos nem tud angolul.

FŐTT KOLBÁSZ

Az utcán, a hentesüzlet nyitott ajtaja mellett egy pompás zsemlyeszínű vizsla ül, és reszket a vágytól, úgy szívja magába a főtt kolbász kiáradó illatát.

Péter, aki gyengéd szívű és nagyon szereti az állatokat, egy darabig csak nézi, aztán dönt, besiet a boltba, vesz tíz deka főtt kolbászt, mustár nélkül, kihozza, leteszi a kutya elé, és várja a fejleményeket.

A vizsla mohón nézi az ínycsiklandozó eledelt, de nem közeledik feléje, nem nyúl hozzá.

Péter nem hisz a szemének.

– Maga már a nyolcadik balek – szól ki a földszinti ablakból egy lakó. – Ez a blöki úgy van kiképezve, hogy kaját csak a gazdájától fogad el.

– És hol a gazdája? – érdeklődik Péter.

– Bent a boltban. A hentes.

(kürti)

Békítő tárgyalás

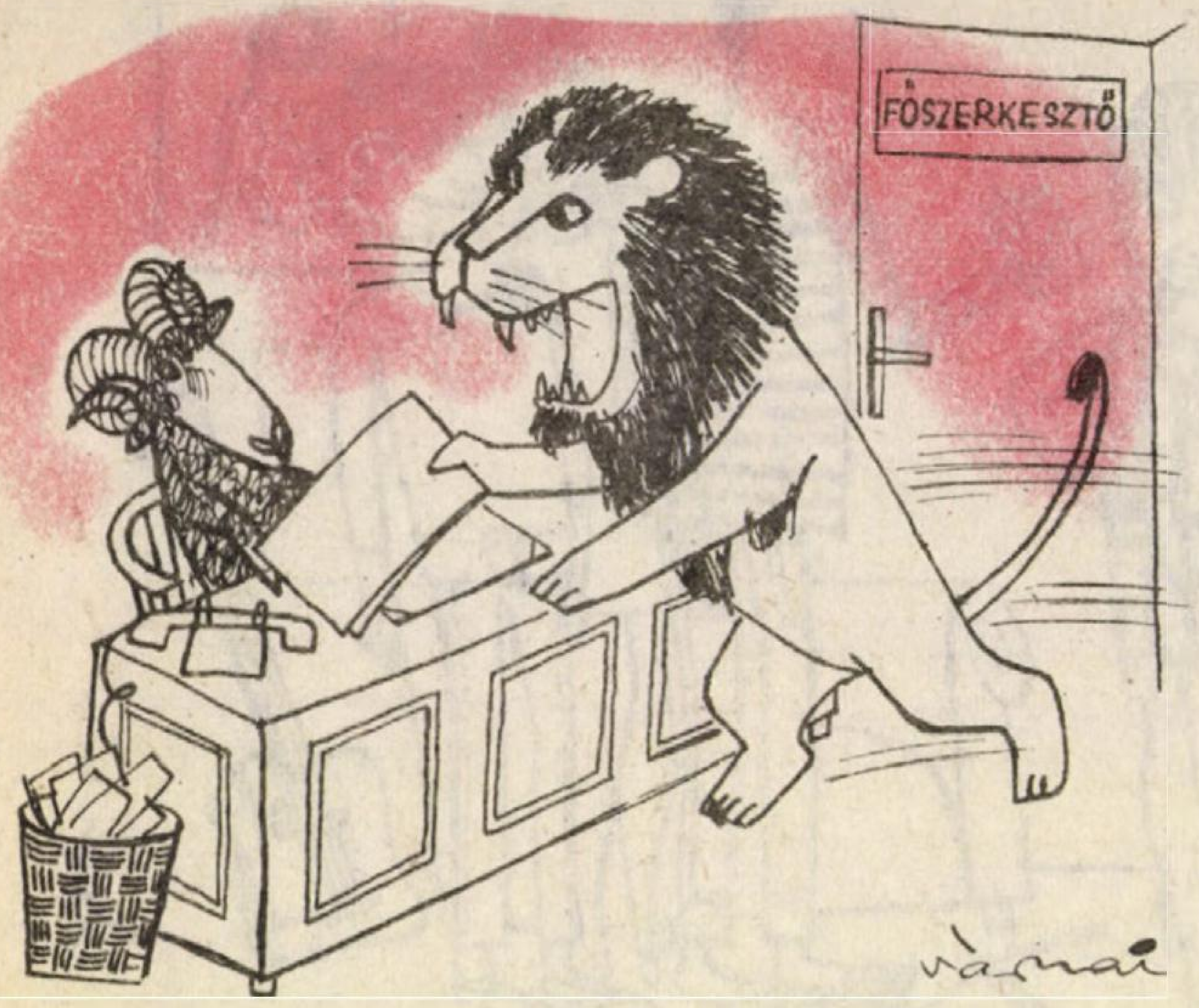

Este a Szigeten

– Gyere, szivikém! Most mutatok egy szép Árpád-kori műemléket!

Igazi tehetség

– Remek cikket hoztam nektek! Remélem, leadod! . . .

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A jogi szigorlaton megkérdezi a professzor a jelölttől:
– Mit csinálna ön, ha nagyobb örökséghez jutna?
– Az első pár évben semmit – feleli a jelölt.

–o–

A mama rászól Ödönkére:
– Ödönke, mosd meg a kezed, nagyon piszkos!
– Ma nem érdemes – feleli Ödönke –, úgyis nagy köd van kint.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A BALATONI ZSÍROSKENYÉR

Úgy hozta a sorsom, hogy egy régi jóbarátom felajánlotta: szép és kevéssé kihasznált balatonparti villáját fogyasszam egészséggel, töltsek annyi időt el benne, amennyit csak a kedvem tartja, és amikor csak az időm megengedi.

A pompás kis lak nem Siófokon, nem Földváron, nem is Füreden, hanem egy csendesebb kis nyaralótelepen található, ahol a gyorsvonat azért még megáll. Örömöm ezért még nagyobb volt, hogy ilyen módon, mindennél zavartalanabbul adhatom majd át magamat a víz és a levegő élvezetének. Akkor még nem tudtam ugyanis, hogy itt táplálkozás helyett is vízzel és levegővel kell beérnem.

Megérkezésem első delén, amikor a délelőtti strandolástól farkaséhesen étterem után néztem, kiderült, hogy csupán egyetlen vendéglő áll a nyaralók rendelkezésére, az is csupán a „kifőzde" szerényebb címét viseli. A kifőzde előtt hatszázan várakoztak a bejutásra, de mondták, hogy nem szabad ilyen későn jönni, mert ilyenkor már mindig nagy a tumultus.

Nem estem kétségbe, nagyon szeretem a zsíroskenyeret. Vettem egy fél vekni kenyeret, zsírt, paprikát, azt megebédeltem.

Másnap egész délelőtt a nap állását figyeltem a vízből, hogy mielőtt felhágna a tetőpontra, én már a kifőzdénél legyek. Csuromvizesen rohantam oda, de hétszázan vártak már a bejutásra, és mondták, hogy nem szabad ilyen korán jönni, mert ilyenkor még sokan vannak.

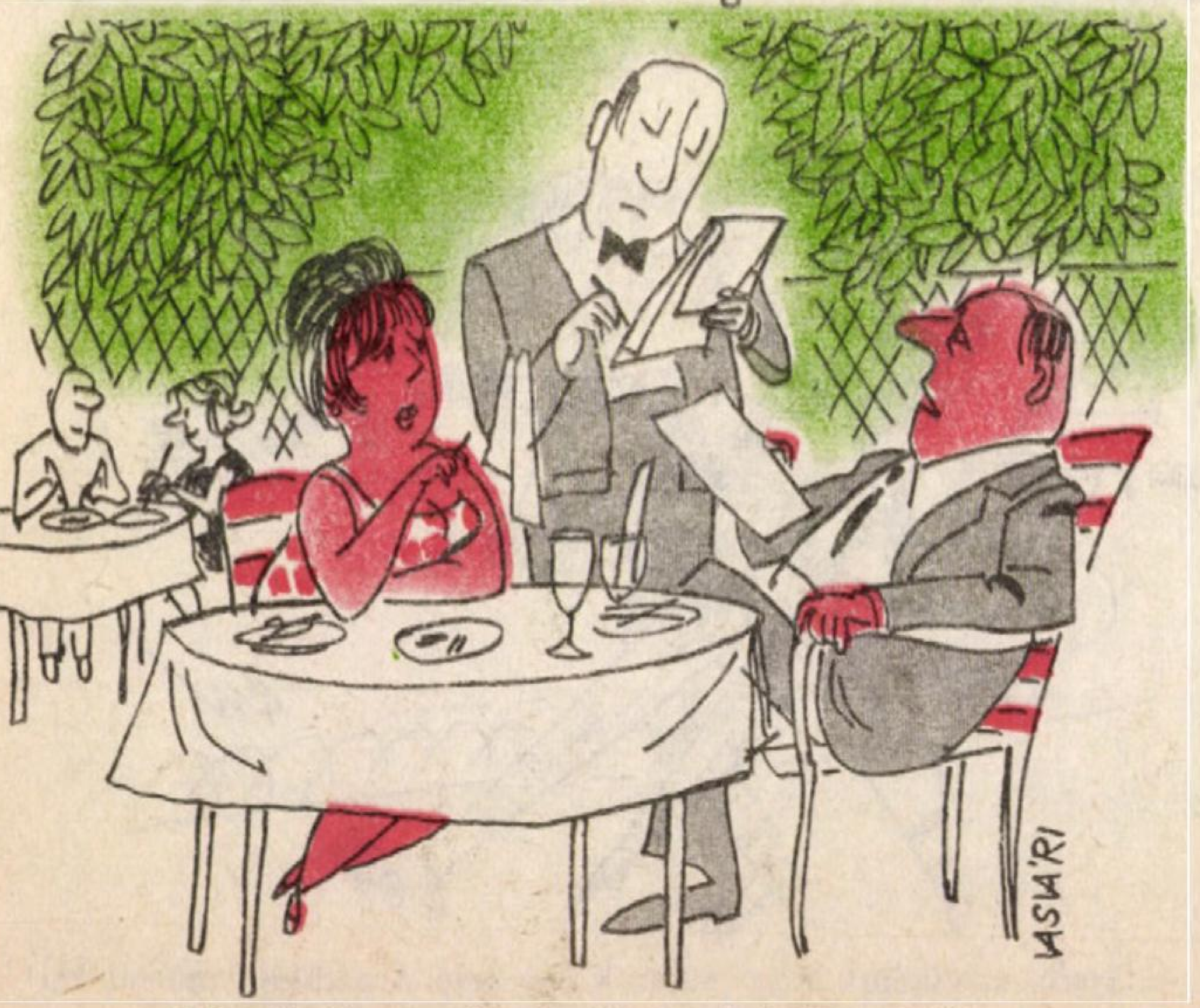
Szerencsére nem vagyok igényes, megeszem akár a zsíroskenyeret is, azt ebédeltem. A vacsorámat úgy tettem változatosabbá, hogy míg a kenyérszeletnek délben a jobbfelét, este a balfelét kentem fel.

Nem mondom, hogy utálom a zsíroskenyeret, de a harmadik napon már csak ímmel-ámmal falatoztam belőle, és az ebédidőt is túlnyomórészt elmélkedésre fordítottam. Így jutottam el ahhoz a kérdéshez, hogy vajon miért nem nyitnak itt és az ehhez hasonló kisebb balatoni nyaralóhelyeken több kifőzdét? Talán a kutya sem kér rá engedélyt, ugyanis ráfizetéssel jár? Alig hiszem, mert szerény becslésem szerint a fenti egyetlen kifőzdés másodpercenként negyvenezer forintot kereshet tisztán, szóda nélkül. De ha, tegyük fel, senkinek sem jutna eszébe, hogy kifőzési engedélyt kérjen egy-egy idényre, nem a tanácsoknak volna-e feladatuk a kezdeményezés?

Nyaralásom színtere Balatonszabadi-Sóstó volt, az itt tapasztalt helyzet azonban a legtöbb Balaton-parti nyaralókisközségben hasonló. De volt, ahol szerencsésebben végeztem. Egy alkalommal például, miközben egy üdülőtelep e g y e t l e n kifőzdéjéhez kerestem a sor végét, a sor vége Siófokon állt. Így azután a sor végéről kilépve betértem az első vendéglőbe, és jóízűen megebédeltem.

(somogyi)

Precíz vendég

– Maguknál mennyibe kerül egy ételmérgezés?! . . .

HIRDETÉSEINK

pesti tudósítónktól...

Párbeszéd, amely nyelvünk színesedését bizonyítja:

— Képzeld, lefújta a szél a kalapomat!

— Mikor?

— Zivatartevékenységgel kapcsolatos szélélénkülés közben.

*

Minden ember annyit ér, ahány nyelvet tud! — állította a régi mondás, hogy felkeltse a becsvágyat a nyelvtanulás iránt ellenséges érzelmekkel viseltető népünkben. Igaz, hogy Platón csak görögül tudott, de nem is lehetett volna kereskedelmi levelező egy export-import vállalatnál. Sajnos, vannak, akik még ma is lenézik a nyelvtudást, s nem becsülik meg eléggé a több nyelven beszélőket. Védelemben viszont soha sincs hiány, amint az az alábbi kis beszélgetésből is kitűnik:

— Az illető nagyon buta ember.

— De több nyelven!

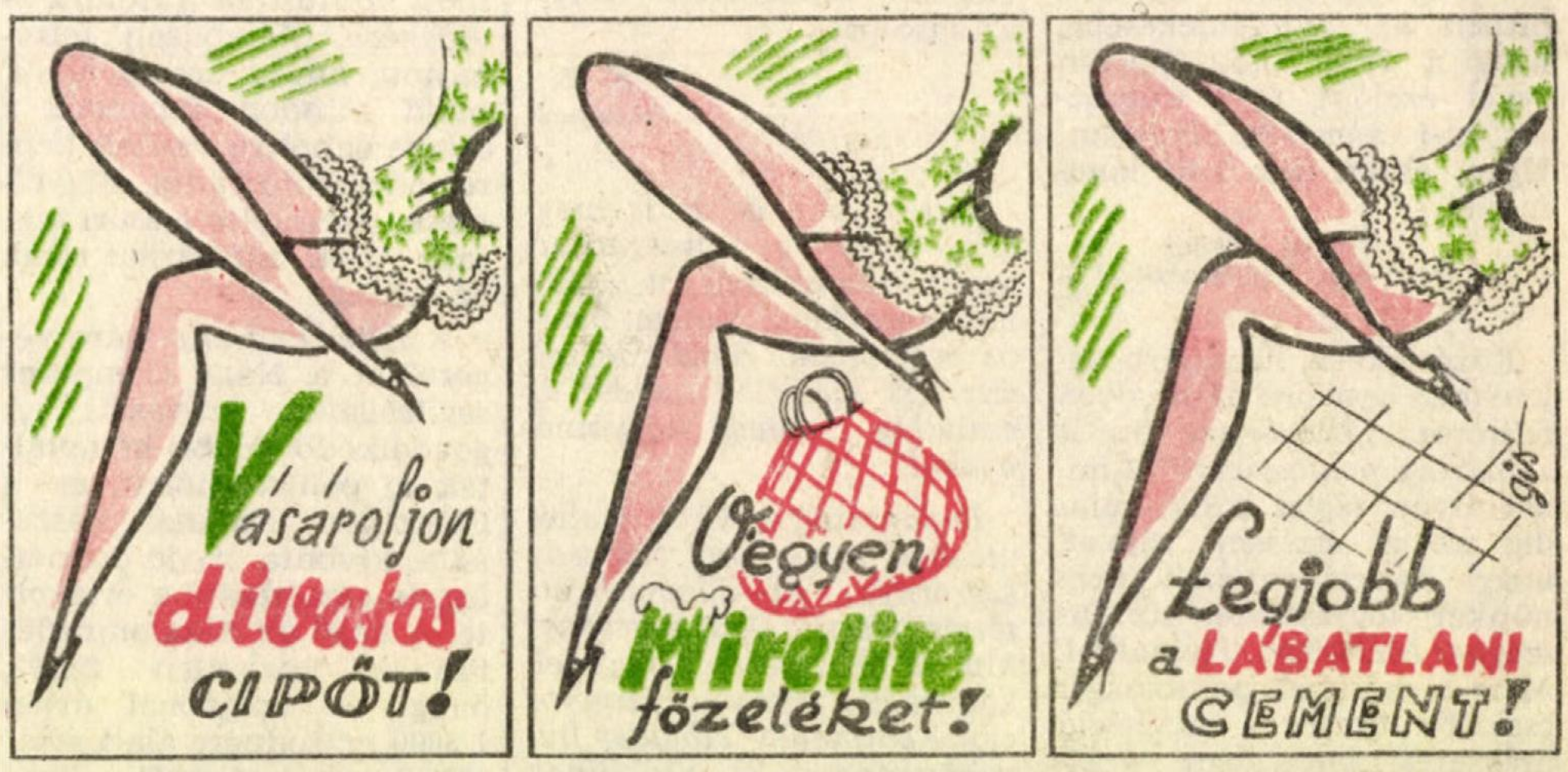
f. l.

Nyári nátha

– Olyan hideg vagy hozzám, hogy megfáztam!

Egyhangú plakátok

DINNYESZEZON

Meglepetés

– Te jó ég! Ez még van?

Kedves Ludas!

Érdekes hírt olvastam az újságban: „*Egy, már húsz éve vajúdó kérdés került szóba a Fővárosi Tanács ülésén. A Tanács elhatározta, hogy lebontatja a Rókus kórházat, és a Külső-Kerepesi út és Juranich utca sarkán egy modern 2000 ágyas új kórházat építenek. Végre valóra válik a lakosság régi óhaja.*” Ebben a hírben az a legérdekesebb, hogy a Friss Újság hatvan évvel ezelőtti, 1907. augusztus 17-i számában olvastam! Ugye, ehhez nem kell kommentár?!

Gaál József
Bp., VI., Felsőerdősor 7.

Közértekben, hentesáru üzletekben gyakorta látni ilyen feliratot: „Ellenőrizze ön is a *mérleg* pontosságát!” Amikor ilyen táblát látok, mindig az az érzésem támad, hogy összetévesztenek bennünket, fogyasztókat az Országos Mérésügyi Hivatallal. Mert a mérlegek pontosságát csak ők tudják – megfelelő műszerek birtokában – ellenőrizni. Mi, vásárlók, legfeljebb csak a *mérés* pontosságát ellenőrizhetjük!

D. K.
Budapest

A Kedves Ludas!-ban A. K. budapesti olvasó elmesélt egy általa „hallott” történetet a professzorról és nemlétező kutyájáról. Ez úton üzenjük A. K.-nak, hogy mi is szeretünk rejtvényt fejteni. Az általa leírt kis adoma ugyanis szerepelt az „Útitárs” című rejtvényfüzet júniusi számában! Egyébként az adoma eredetije vagy elődje megtalálható a Tankönyvkiadó által 1965-ben az egyetemek számára kiadott „Orosz társalgás” című egységes jegyzetben.

Több olvasó

Az „Autósélet”-ben olvastam: „Az 1966-ban gyártott 76 000 000 MB Skoda 60%-át exportra készítették”. Hetvenhatmillió MB Skoda kocsi egy év alatt? Nem sok az egy kicsit? Hiszen 1965-ben az egész világon összesen csak 19 millió személyautót gyártottak! Egy év alatt azért mégsem fejlődhetett ennyit az autóipar!

K. P.
Budapest

Ritkán bár, de az is megesik, hogy a bürokratikus szemellenzősségből a „fél”-nek nem kára, hanem haszna származik. Hadd idézzek erre egy klasszikus példát az ántivilág „maradó hagyományából”.

Budapesten a Gróf Haller utcában volt a Gróf Nádasdy kaszárnya, itt állomásozott történetesen a Gróf Bercsényi Miklós huszárezred, melynek kötelékébe tartozott bizonyos gróf Keörmendy Tihamér huszárönkéntes. Ez utóbbinak bizonyos hivatalos ügyből kifolyólag jelentős illetékösszeg tartozása volt. Az Illetékkiszabási Hivatal illetékes tisztviselője belegabalyodott a sok „gróf”-ba, és Gróf Bercsényi Miklós nevére küldte ki a fizetési meghagyást. A kaszárnya-parancsnok jóhumorú ember volt, és visszaírt, hogy a felszólítás nem volt kézbesíthető, mert tudomása szerint gróf Bercsényi Miklós még 1725-ben Rodostóban elhalálozott. A hivatal tisztviselője ezek után ráírta az aktára: „Nem kézbesíthető. Illetékkötelezett elhalálozott. Kezesség nem foganatosítható. Törlendő.”

És töröltetett.

(kunszery)

AZ ESEMÉNY

Az űrhelikopter szerencsére idejében érkezett vissza a Hold-állomásra. Krecs Eleknek ugyan még lett volna néhány teendője a Vénuson, de sietett.

Nem mulaszthatja el az év legfontosabb eseményét, az Eseményt, a 2067-es Táncdalfesztivált!

A budapesti televízió az Andromeda galaktika közvetítésével sugározta a Világmindenségbe a fesztivált. Így azok a magyar állampolgárok sem voltak kénytelenek elmulasztani a műsort, akiket munkájuk az országtól viszonylag távol fekvő égitestekre szólított ezekben a hetekben.

Krecs természetesen maga is súlyt vetett rá, hogy mialatt hivatalos kiküldetése a Holdhoz köti, azért ne mulassza el naponta leadni a voksát. Ő már ahhoz a nemzedékhez tartozott, amely a Haza, Család, Táncdalfesztivál eszmei fontosságának tudatában nőtt fel.

Már az is kínos volt számára, hogy teendői pont most szólították a Holdra és vidékére. Mélabúsan felsóhajtott, amint erre gondolt, majd minden figyelmét a fekete égboltra vetített képre összpontosította. Figyelmesen szemlélte a zsűri tagjait; vajon mit várhat tőlük az ország?

A zsűri egy-egy szám végeztével a Nagy Computer segítségével szavazott. A gondolkodó gépbe betáplálták a pontszámokat, és a Computer azonnal összeadta, kivonta, majd eszmeileg és esztétikailag értékelte. A néző az Alkalomra létesített közvetlen fény-, hang-, és szagvonal útján 1/5000 másodperc alatt értesült az eredményről.

Krecs maga több módon szavazhatott: vagy az űrhelikopter fényjeleivel, vagy úgy, hogy fellobbantja a megfelelő atommáglyát.

Mielőtt határozott volna, hogy melyik utat válasszja, családjával szeretett volna beszélni. Úgy érezte, ilyen létfontosságú kérdésben nem dönthet szerettei nélkül. De meg különben is rossz fényt vetne a családra, ha ebben az alapvető sorsproblémában nem lennének teljesen egységesek. 1/67,325 másodperc alatt összeköttetést kapott otthonával. Ott ültek valamenynyien gondba merülten a televízió előtt. Őket is nyomasztotta a felelősség: a családfő nélkül dönteni...

Képzelhető, hogy felragyogtak, amikor megismerték az Atya hangját és arcvonásait az űr hullámain keresztül!

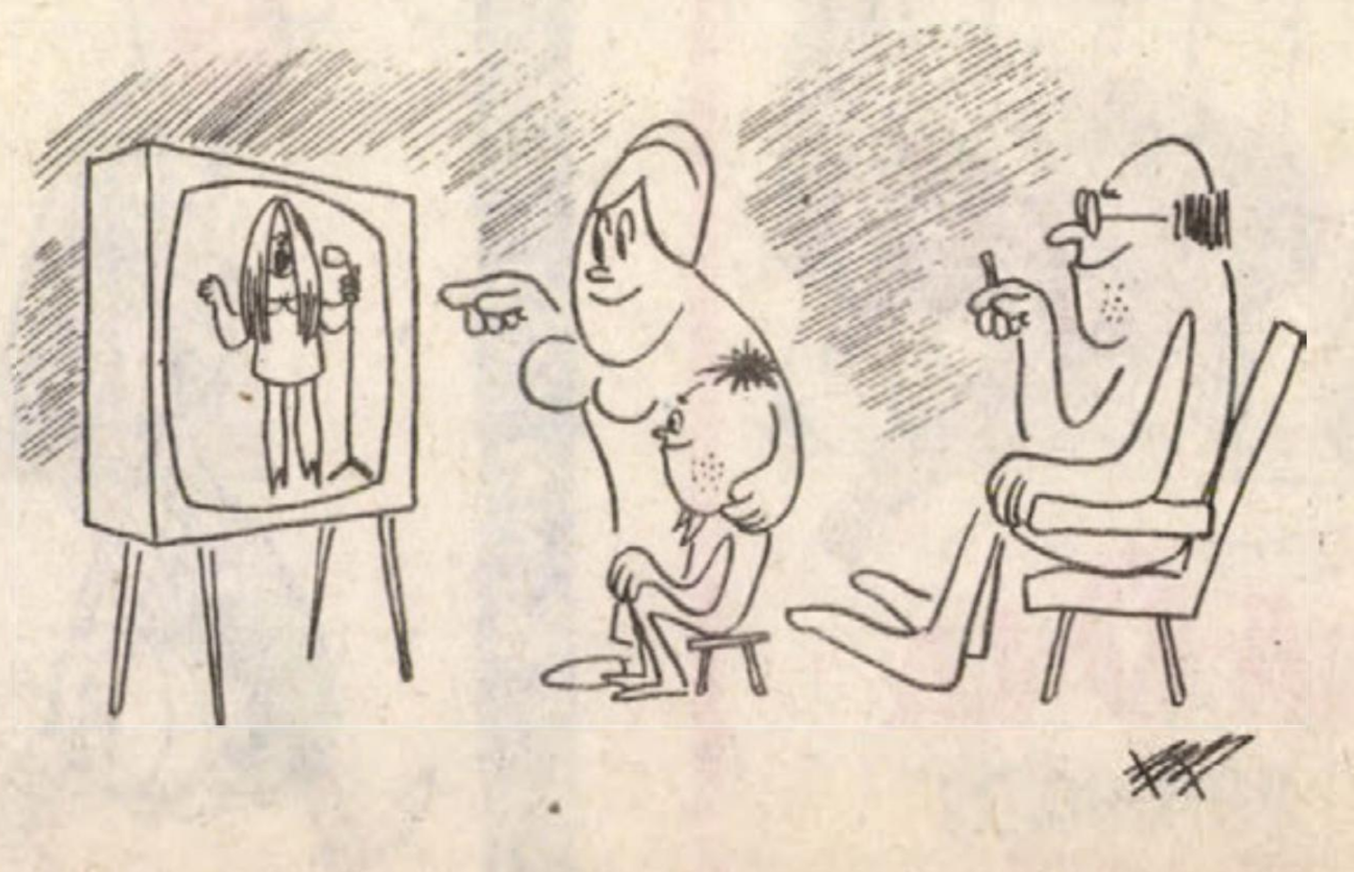

Komolyan, de gyorsan megtárgyalták, melyik számra szavazzanak. Szerencsére teljes volt az egyetértés. Mindannyiuknak az 1325-ik táncdal tetszett legjobban!

Krecs megkönnyebbülten lobbantotta lángra a megfelelő atomreaktort. Így aztán Budapesten a Fesztivál Obszervatóriumában a szavazatgyűjtő megfigyelők azonnal lejegyezhettek egy pontot az 1325. számú dal mellé.

Kertész Magda

Gyereknevelés

– Látod, Pistike? Már a néni is halóingben van, és te még mindig nem akarsz lefeküdni!...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÖSSZEÜTKÖZÉS KARAMBOL-ÜGYBEN

A fent említett összeütközés a Fővárosi Tanács Közlekedési Igazgatósága és szerény személyem között jött létre a Ludas hasábjain megjelent „Karambol-totó" című kis írásom kapcsán, amelyben nehezményeztem, hogy a Hegedűs Gyula utca és a Csanády utca kereszteződésénél a kelleténél jóval több a közlekedési baleset. A rövid elmefuttatásban megkockáztattam azt a feltevést, hogy a kérdéses sarok igen-igen előkelő helyet foglalhat el Budapest baleseti statisztikájában.

A cikkre küldött válaszában a Közlekedési Igazgatóság „szubjektív feltevés"-nek minősíti ezt a rangsorolást.

Abban természetesen egyetértek a válasszal, hogy nemcsak erre az egy helyre kell forgalomirányító lámpa a fővárosban, de az már meglehetősen elszomorít, hogy évente mindössze 4—6 berendezés építésére van anyagi lehetőségük, mert nem hiszem, hogy az emberek testi épségénél, sőt életénél volna fontosabb költségvetési tétel. Mellesleg az a gyanúm, hogy az ilyen forgalmas csomópontok karamboljai kerülnek annyiba, mint egy-egy forgalomirányító lámpa felszerelése.

Ami pedig a szubjektivizmusomat illeti: A cikk megjelenése óta újabb három karambol történt a Hegedűs Gyula utca és a Csanády utca kereszteződésénél. Lehet, hogy ez bizonyos statisztikai adatok szempontjából nem túl előkelő szám, de nekem, — az ablakból nézve — éppen elég volt...

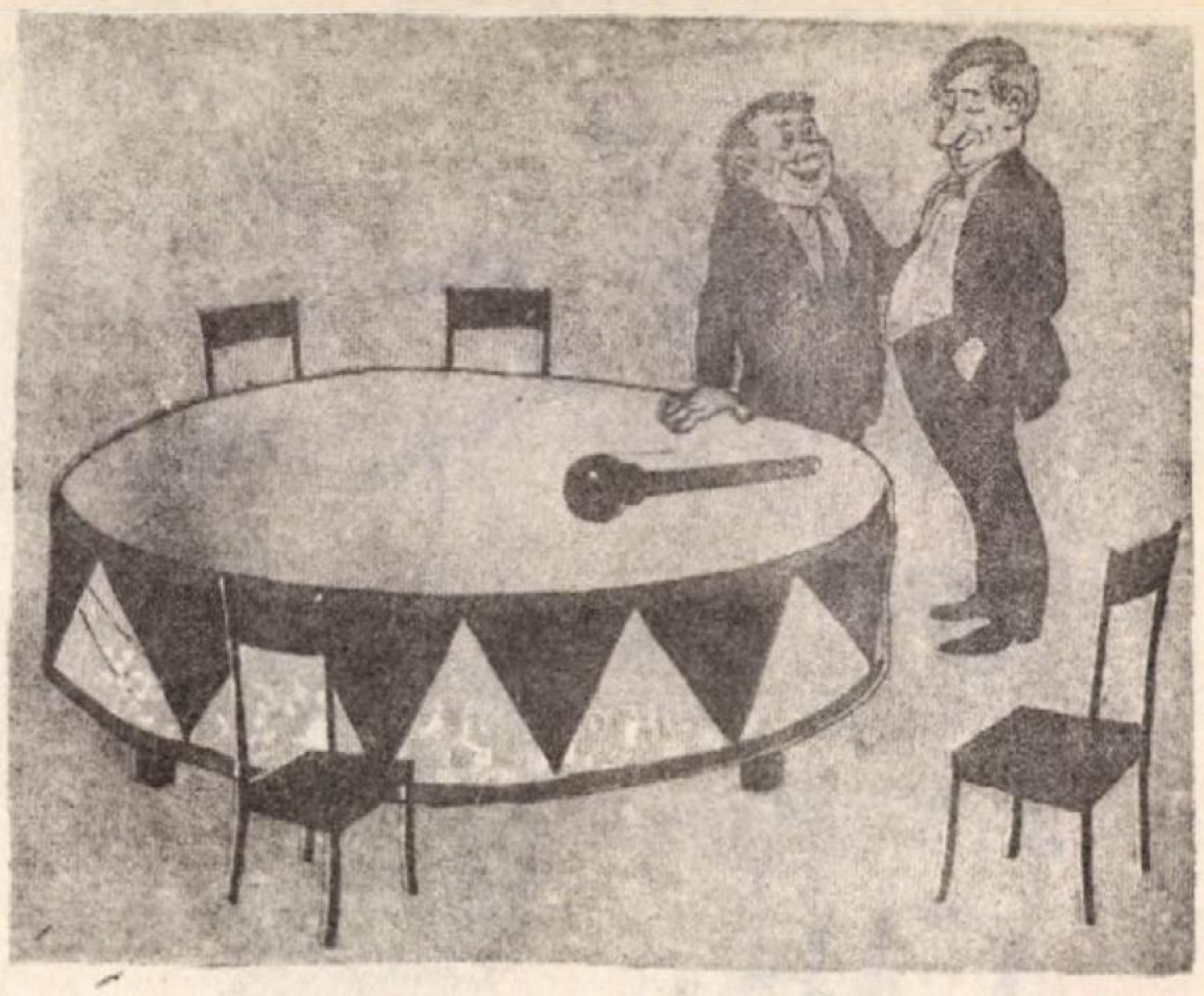
d. f.

A sors kegyeltje

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

IMPORT HUMOR

– Ma a vállalati eredményeinkről lesz szó...

(„*Krokodil*", *Moszkva*)

IRÁNYMUTATÁS

(„*Rohács*", *Pozsony*)

SZERENCSÉS FOGÁS

(„*Ici Paris*")

ÜGYETLEN EMBER

(„*Harakiri*", *Párizs*)

EMLÉKMÚZEUMBAN

(„*Eulenspiegel*", *Berlin*)

A piackutató

– Habselyem vagy puplin alsót hord szívesebben? . . .

romantikus kérdés

Nagy újság van Szenttamáson,
Az Állami Gazdaságban,
Remek hintógyártó üzem
Létesült ott mostanában.

Minek hintógyár korunkban!
Nem lehet szó semmi másról:
Ha nincs taxi, rendelünk majd
Egy szép hintót Szenttamásról.

h. f.

Falumúzeum

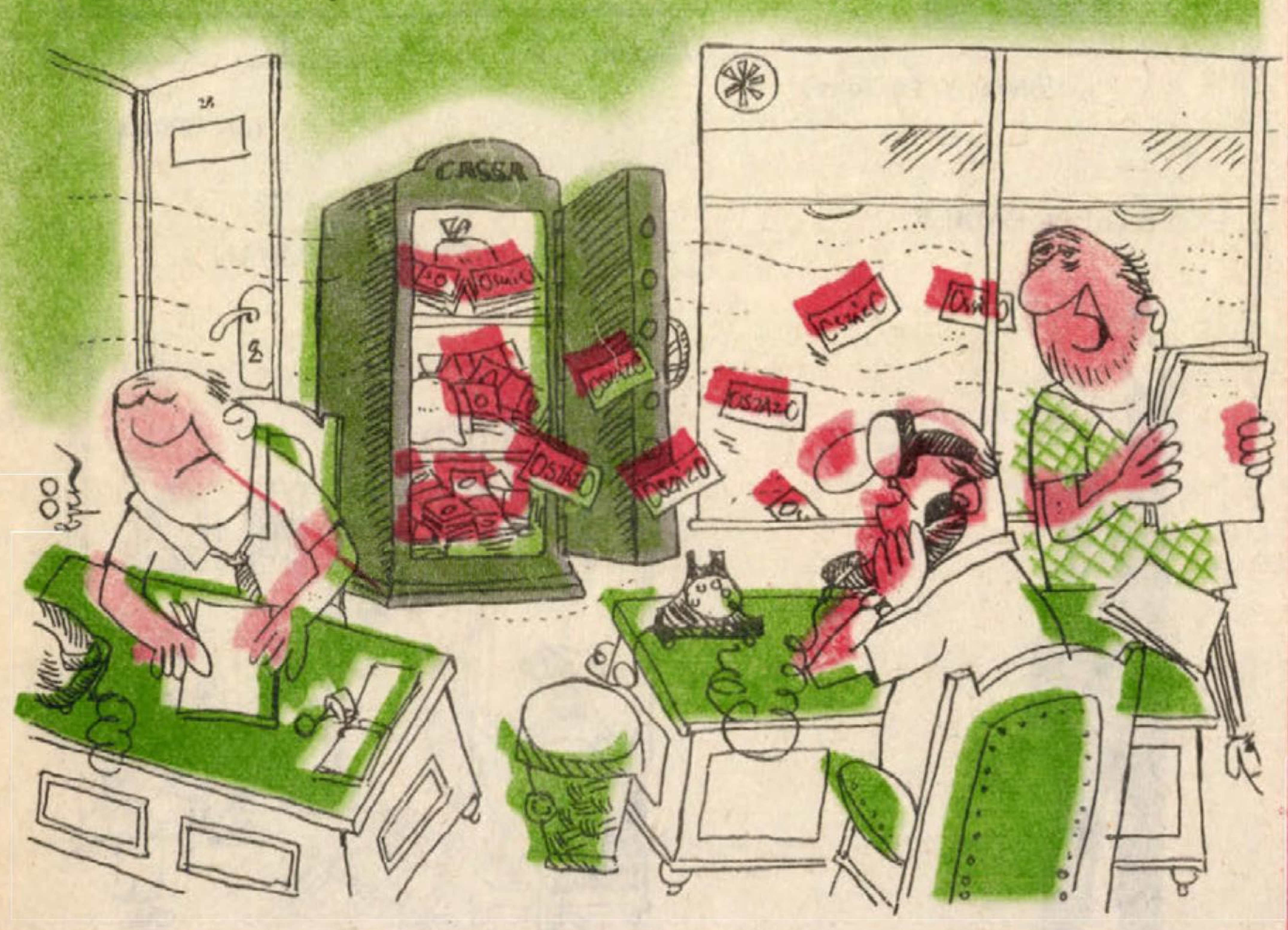
Pusztai Pál rajza

– Főidényben ezt is kiadjuk. Nyugodtan alhat, a múzeumlátogatás csak kilenckor kezdődik!

Aggodalom

Balázs-Piri Balázs rajza

– Nincs itt túl nagy kereszthuzat?

Mai udvarlás

– Kösz, Maca, hogy hazakísértél!

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.1029 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504